VIRGIL STOENESCU

O fată imposibilă

Comedie în trei acte

PERSONAJELE

DIRECTORUL ŞCOLII
— Petre Savin

PRIMARUL COMUNEI MOVILA VECHE

MIRELA IONAŞCU
OTILIA GRIGORESCU
— absolvente de învăţămînt superior

VALERIU CALOMFIR
— coleg de promoţie şi logodnicul Mirelei

CRISTIAN MIRCEA
— medic în comuna Movila Veche

IRINA
— învăţătoare

BOGDAN CORDONEANU
— arheolog

VICTOR VELCESCU
— preşedintele Consiliului Popular Judeţean

STELU
— secretarul U.T.C.-ului din comuna Movila Veche

VICTORIŢA
— o fetişcană hazlie de 17—18 ani

PROFESORUL BĂTRÎNEANU

Decorul (unic) reprezintă cancelaria unei şcoli generale de 10 ani. Mobilă obişnuită, veche, sărăcăcioasă. Pe pereţi două-trei tablouri de un gust îndoielnic. Încăperea, deşi nu prea curată şi îngrijită, are un aer de austeritate impusă de cineva care ţine să-şi facă din asta o carte de vizită. Două uşi — una în primul plan stînga care răspunde afară şi alta în planul doi dreapta, care asigură comunicaţia cu interiorul şcolii. Undeva în fund o fereastră prin care se profilează în depărtare un deluşor acoperit cu pomi şi buruieni.

Acţiunea se petrece în zilele noastre, într-o comună îndepărtată şi săracă din regiunea subcarpatică, pe care am denumit-o de circumstanţă „Movila Veche".

www.cimec.ro

ACTUL I

Înainte de deschiderea cortinei se aude un țipăt de spaimă al Otiliei ; după o secundă țipătul se repetă și în aceeași clipă cortina se deschide înfățișînd-o pe Otilia în brațele doctorului Cristian care încearcă s-o sărute cu forța.

OTILIA (zbătîndu-se) : Brută !

CRISTIAN : Un pupic, scumpo. Doar unul singur.

MIRELA (intră ca o furtună) : Dă-i drumul fetei...

CRISTIAN (o lasă pe Otilia și se întoarce cu un aer plictisit) : Cîta mai tărăboiul pentru un fleac. Ce naiba măi fetelor, parc-ați fi de ceară, zău așa !

MIRELA : Nu încerca să fii obraznic, doctore, că te întrec.

CRISTIAN : V-am adus cu Trabantul meu 180 de km. Cred că meritam o răsplată, nu ?

MIRELA : E drept. (Deschide poșeta.) Cît ?

CRISTIAN : Nu bani, frumoaso !

MIRELA : Dar ce ?

CRISTIAN : Un pupic de la un tip drăguț ca mine, n-ar putea decît să vă onoreze.

MIRELA : Poftește !

CRISTIAN : Cum ? Mă lași să...?

MIRELA : Decît să-i rămîn îndatorată unui tip „drăguț" ca d-ta !

CRISTIAN (rîzînd șmecherește) : Bagă de seamă ! S-ar putea să-ți placă.

MIRELA (fixîndu-i costumația cam pestriță) : Ceea ce-mi place la dumneata e că știi să te îmbraci... haină bleumarin la pantaloni maron și cu cravata vernil, merge de minune. Îți mai lipsesc niște bocanci violeți.

CRISTIAN (acru) : N-aveți umor, fetelor ! Nici o scofală cu voi !

MIRELA : Mdeh ! În schimb d-ta...

CRISTIAN (iese mormăind) : Ne mai întîlnim noi.

MIRELA : Sper. Poate chiar într-o zi cînd o să arborezi cravata bunelor maniere ! (Se duce la fereastră și privește dealul din depărtare.) Hm ! Dealul acela... Vezi dealul acela, Otilia ?

OTILIA (a rămas în mijlocul camerei, ostilă) : E oribil !

MIRELA : Ce anume ?

OTILIA : Tot ce văd în jurul meu. Totul !

MIRELA : Doar n-o să ne speriem din prima clipă.

OTILIA : Scoate scrisoarea !

MIRELA : Dragă Oti...

OTILIA : Prietena ta bună ! De unde-ți scria ? Din Movila Veche, nu ? Nu e aici Movila Veche ? Aici e ! Scoate scrisoarea Mirela ! O știu pe dinafară... (reproducînd) ...„Comuna noastră e de fapt un orășel în devenire. De pe acum e un mic paradis. Străzile și trotuarele asfaltate. Mai mult de jumătate din numărul caselor sînt noi. Școala e o clădire cu două etaje, cu săli de clasă mari, spațioase, cu 12 încăperi pentru laboratoare..." (Țipă înfuriată.) Unde e școala asta, Mirela? Minunea asta, unde e?

MIRELA (stînjenită) : Otilia...

OTILIA (tot mai îndîrjită) : Nu sîntem în comuna prietenei tale ? Atunci ce-i cu maghernița asta ? Unde-s cele două etaje ? Laboratoarele unde sînt ?

MIRELA : Am să-ți explic.

OTILIA : Nu să-mi explici ! Să-mi arăți ! Pentru că eu îți arăt ! Poftim ! Uite ce ne așteaptă !

MIRELA : Liniștește-te Oti !

OTILIA : De ce m-ai adus aici, Mirela ?

MIRELA : Capricioasă ești, Oti ! Știi doar că nu te puteam lăsa singură. Ai pus atît de mult la inimă despărțirea de Radu, de parcă s-ar fi sfîrșit totul pentru tine.

OTILIA (abătută) : Și chiar s-a sfîrșit !

MIRELA : Nu vorbi prostii ! Ești o fată frumoasă și deșteaptă ! Orice bărbat s-ar da în vînt după tine. Nu l-ai văzut pe cel din tren, arheologul ! Te sorbea din ochi...

OTILIA : Mirela, nu mă amăgi ca pe copiii de grădiniță !

MIRELA : Ședea lîngă tine.

OTILIA : Dar se uita la tine ! Pe tine te-a întrebat dacă îți place Marin Sorescu, iar tu l-ai și ironizat : „un arheolog care se dă în vînt după poezia nouă..." Iar cînd a cumpărat cornetul cu mere cui le-a dat pe cele mai frumoase ? Ție !

MIRELA : În sfîrșit ! N-are importanță. El s-a dus într-ale lui. Noi într-ale noastre.

OTILIA : Mirela, eu înnebunesc aici! Mă înțelegi ? În 24 de ore înnebunesc. Și-așa am momente cînd îmi vine să urlu.

MIRELA : Oti dragă...

www.cimec.ro

OTILIA : Tu de ce ţii să rămii aici, Mirela? Ai un scop anume? Doar n-o să-mi spui că te-a dat gata satul ăsta de cum l-ai văzut! Tu eşti o fire mai practică decît mine. Vrei să faci carieră, nu-i aşa? Munceşti pe brînci cîţiva ani şi devii profesoară emerită. Poate chiar directoarea şcolii. E mai uşor să te remarci într-o şcoală care merge prost, decît într-una care merge bine! Dacă o pui pe roate, ai firma asigurată, la Inspectoratul şcolar. Explică-mi Mirela! Te întreb pentru liniştea mea interioară: speri să faci din satul ăsta o trambulină pentru tine? De-aia l-ai ales?

MIRELA (gînditoare) : Pe mine mă leagă ceva de satul ăsta.

OTILIA : Ce?

MIRELA : Ai s-o afli într-o zi.

OTILIA : În ziua cînd o să faci spectaculosul tău salt din Movila Veche direct în Bucureşti. Dar de ce era nevoie de toată trambalarea asta? Dă-i un telefon lui Valeriu şi-ţi aranjează el un post la...

MIRELA : N-am să recurg la Valeriu... Niciodată!

OTILIA : Treaba ta. Eu însă nu rezist aici! În văgăuna asta! Să ştii!

MIRELA : De ce nu eşti cinstită cu tine însăţi, Oti? Dac-ai primi acum o scrisoare de la Radu, sau dac-ar apare ca prin minune şi ţi-ar cădea la picioare, „văgăuna" asta ţi s-ar părea tot atît de urîtă? Nu cumva tu confunzi proasta ta dispoziţie, cu...

OTILIA (iritată) : Nu ştiu, Mirela! Ştiu doar că nu-mi place locul ăsta.

MIRELA : Aci sînt tot oameni ca noi, Oti!

OTILIA : Ei au problemele lor, eu am problemele mele. Ia-mă de aici, Mirela! Te rog! Te implor! Nu mă sili la un voluntariat în care nu cred. Nu cred şi pace! M-auzi?

MIRELA : Bine Oti! Linişteşte-te! O să ne gîndim ce e de făcut...

OTILIA : Nu ne mai gîndim. Ne luăm bagajele şi. — Dumnezeule! Au rămas în maşina doctorului. (Ţipă.) Valizele, Mirela!

MIRELA : Bine, bine, o să le găsim. Doctorul locuieşte în sat. O să-i aflăm adresa şi... (O descoperă pe Victoriţa care a intrat cu cîteva clipe mai înainte şi le priveşte mirată.) Fetico, eşti de aici?

VICTORIŢA (o fetişcană de 16—17 ani care-şi disimulează isteţimea sub o poză conformistă de toantă hazlie) : Îhî!

MIRELA : Ştii unde stă doctorul?

VICTORIŢA : Îhî!

MIRELA : Mergi cu noi pînă acolo?

VICTORIŢA : Nu poci.

MIRELA : De ce nu poţi?

VICTORIŢA : Trebuie să fac curat. Altfel mă ocărăşte...

MIRELA : Cine?

VICTORIŢA : Don director.

MIRELA : Atunci arată-ne barem în ce direcţie s-o apucăm.

VICTORIŢA : Mergeţi în sus pe uliţă, pînă la o fîntînă...

MIRELA : Fîntîna cu troiţă?

VICTORIŢA : De unde ştiţi?

MIRELA (evaziv) : Ştiu.

VICTORIŢA : Acolo, pe dreapta e o casă cu ulucă verde şi cu viţă în curte. Acolo şade don doctor.

MIRELA : Mulţumesc. Cum te cheamă?

VICTORIŢA : Victoriţa.

MIRELA (scoate o ciocolată din poşetă şi i-o dă) : Ţine Victoriţo!

VICTORIŢA (încîntată) : Ooo! Ciucalată?!

MIRELA : Să nu spui nimănui c-am fost pe-aici.

VICTORIŢA : Nici lu'don director!

MIRELA : Nici. (Deschide uşa din stînga şi priveşte afară, gînditoare.) Hm!

OTILIA (vine lîngă ea) : La ce te uiţi?

MIRELA : Uliţa asta...

OTILIA : Ce-i cu uliţa asta?

MIRELA (trezită din gînduri) : Nimic.

OTILIA : Hai, Mirela!

(Ies amîndouă; Victoriţa începe să deretice prin cancelarie; după cîteva clipe intră directorul şcolii: e un om de vreo 50—53 de ani, cu o înfăţişare pe care şi-o doreşte plină de importanţă.)

VICTORIŢA : Don director, nu v-aţi întîlnit...?

DIRECTORUL : Cu cine?

VICTORIŢA (amintindu-şi) : A, nu. Cu nimeni.

DIRECTORUL : Iar vorbeşti în bobote, toanto? Şterge-o de aici!

(Victoriţa iese; Directorul se aşează la birou.)

IRINA (o femeie uscăţivă, fără o vîrstă definită, cu o figură care a fost cîndva frumoasă, intră şi se opreşte sfioasă lîngă uşă) : ...Petre ...îmi trebuie bani de pîine.

DIRECTORUL (fără s-o învrednicească cu vreo privire) : Ţi-am mai spus de o mie de ori, Irina: nu permit să se intre astfel în cancelaria mea. De ce nu ciocăneşti la uşă?

IRINA : Iartă-mă.

DIRECTORUL : Parcă-ai fi toanta aia de Victoriţa. Numai ea dă buzna ca un animal.

IRINA : Am uitat.

DIRECTORUL (ridică privirea) : Ce vrei?

IRINA : Bani de pîine.

DIRECTORUL : Poftim.

IRINA : E adevărat că ne vin două absolvente?

DIRECTORUL : În locul tău eu nu m-aş bucura. Orice tinerel cu patalamaua în buzunar, vă scurtează zilele vouă, ăstora fără diplomă. Nu uita asta!

IRINA (cu un oftat) : Poate c-ai dreptate. (De la uşă.) Am uitat să-ţi spun de Stelu...

DIRECTORUL : Care Stelu?

IRINA : Tractoristul de la Staţiune. Vine azi la tine. Are o propunere. Nu e rea deloc. Mi-a explicat-o şi mie...

DIRECTORUL (cu dispreţ) : Hm! „Ţie"? Cine l-a autorizat să ţi-o explice „ţie"?

www.cimec.ro

IRINA : E un băiat de ispravă. Ştii ce face în timpul liber ? Adună folclor. A strîns costume ţărăneşti, icoane vechi, năframe.
DIRECTORUL (sec) : Mă rog şi tu ce vrei ? (Pe pauza care se face se aud ciocănituri în uşă.) Intră !
STELU (intră şi închide uşa tacticos ; e un tînăr cu gesturi calme, măsurate şi cu o distincţie pe care n-ai bănui-o sub salopeta de tractorist pe care o poartă) : Noroc, tovarăşe director !
DIRECTORUL : Bună ziua.
IRINA : Pe mine mă iertaţi. (Iese.)
STELU : Am venit cu o propunere, tovarăşe director.
DIRECTORUL (rece) : E în legătură cu şcoala ?
STELU : Eu zic că da. Pot să şed ?
DIRECTORUL : Dacă vrei !
STELU (şade) : Ştiţi că eu adun de cîtăva vreme...
DIRECTORUL : Ştiu. S-aud propunerea.
STELU : Să organizăm aci la şcoală un mic muzeu. Eu dau tot ceea ce am adunat...
DIRECTORUL (muşcător) : „Să organizăm" ? Cine ? Tu cu mine ? Poate vrei să-ţi batem şi-o placă de marmoră la intrare: „muzeu înfiinţat prin donaţia marelui Stelu, tractorist la..."
STELU (sec) : Mecanizator !
DIRECTORUL : Tot aia e! De ce nu-ţi vezi de tractorul tău, măi băiete ?
STELU : Asta e tot ce găsiţi să-mi răspundeţi ?
DIRECTORUL : Unde vrei să-ţi organizez muzeul ? Aici în cancelarie ?
STELU : Aveţi o cămăruţă lîngă clasa I. Acolo unde-şi ţine Victoriţa măturile şi găleţile...
DIRECTORUL : Ai informaţii ! Nu ştiam că Victoriţa are slăbiciune pentru tractorişti.
STELU : Toţi şcolarii ştiu de camera aceea. Aţi uitat că v-am fost elev pînă acum cîţiva ani ?
DIRECTORUL : N-am uitat ! Tocmai de aceea am să-ţi dau un sfat...
STELU : Nu e nevoie. Mi l-aţi mai dat. Cînd eram în ultima clasă ! Nu ştiu dacă e acelaşi... Atunci vă propusesem...
DIRECTORUL : E acelaşi ! (Stelu ezită o clipă, apoi se ridică.) Tu ai idei, Stelule ! Ştiu ! Multe idei ! Puneţi-le în slujba tractorului... Fă-l să meargă mai repede ; să are mai adînc ! De celelalte treburi ne ocupăm noi. Sîntem mai bătrîni. Mai îndreptăţiţi. Eu nu mă amestec, în meseria ta. Nu te amesteca nici tu într-a mea ! Cînd o să fie nevoie aci de un muzeu etnografic, o să-l înfiinţăm cu... Atunci o să mă gîndesc dacă îmi sînt de folos şi nimicurile tale.
STELU : Credeam că v-aţi schimbat, tovarăşe director.
DIRECTORUL : Poftim ?
STELU : O ştiu încă de pe cînd vă eram elev ; dvs. nu iubiţi tineretul. Şi cînd nu iubeşti tineretul, nici nu-l înţelegi.
DIRECTORUL (ameninţător) : Ascultă Stelule... (Victoriţa dă buzna înăuntru.)
VICTORIŢA : Don director, a venit...
DIRECTORUL (sec) : Ieşi afară !
VICTORIŢA (uluită) : Păi...
DIRECTORUL : Ieşi ! (Victoriţa vrea să iasă.) Stai ! Să intri iar, după ce-ţi aduci aminte... (Sever.) Cum se intră în cancelaria mea ?
VICTORIŢA (rîzînd) : Aooileo!
DIRECTORUL : Fără „aoileo"...
VICTORIŢA : Trebuia să...
DIRECTORUL (aspru) : Ieşi !
VICTORIŢA (iese şi ciocăneşte, apoi intră veselă) : A venit...
DIRECTORUL : Ieşi afară !
VICTORIŢA : Păi am ciocănit !
DIRECTORUL : Şi ţi s-a răspuns ?
VICTORIŢA (cu mîna la gură) : Aoileo !
DIRECTORUL : Fără „aoileo" !
VICTORIŢA (iese repede şi ciocăneşte.)
DIRECTORUL : Intră !
VICTORIŢA (reintră triumfătoare) : A venit primarele !
DIRECTORUL : Mare toantă eşti ! Să intre. „Primarul", nu primarele, cum ai zis tu. Ieşi ! (Victoriţa iese.)
PRIMARUL (fire jovială, spontană) : Bună, tovarăşe director. Ce faci aici Stelule ? Povestea cu muzeul ! Ai aranjat cu tovarăşul director ?
STELU (ironic) : M-a aranjat tovarăşul director ! Bună ziua ! (Iese.)
PRIMARUL (către director) : L-ai felicitat ?
DIRECTORUL : Pentru ce ?
PRIMARUL : A fost ales secretarul organizaţiei de U.T.C. E un tînăr excepţional. Îmi pare bine că-l ajuţi. Muzeul acela e visul lui.
DIRECTORUL (mustăcind) : Hm !
PRIMARUL : Ce-i cu d-ta ? Pari cam mohorît. A, ştiu ! E din pricina mea. Iartă-mă omule! Am ajuns la primărie cu cinci minute după ce plecaseşi.
DIRECTORUL : Nu-mi place să fiu tratat ca un caraghios !
PRIMARUL : Bine frate ! Vrei să-mi fac autocritica ? Gata ! Mi-o fac !
DIRECTORUL (cu o subtilă perfidie) : Vreau să-ţi dovedesc că-ţi sînt prieten tovarăşe primar. Ştii cum se dovedeşte asta ? Spunîndu-i omului adevărul în faţă. Şi eu ţi-l spun : e ceva în purtarea dumitale care-mi displace.
PRIMARUL (cu umor) : Ce-ţi face ?
DIRECTORUL : Îmi displace.
PRIMARUL : Zău ?
DIRECTORUL : Da.
PRIMARUL : Îţi displace ?
DIRECTORUL : Categoric.
PRIMARUL : Ce anume ? Mai concret !
DIRECTORUL : Ar trebui să-mi acorzi mai multă consideraţie. Există o intelectualitate a satului. Cunoşti importanţa pe care i-o acordă partidul. Şi respectul. Sau probabil că nu le cunoşti.
PRIMARUL : De ce omule? C-am întîrziat la o întîlnire ?

DIRECTORUL (cu abilitate) : Pe lîngă o domnie uouă foiesc întotdeauua intriganţii. Au apărut şi pe lîngă dumneata. Aşa zişii uemulţumiţi. Ştii că există nemulţumiţi de profesie ? Strîmbă din nas la orice. Critică orice. Lovesc în oricine. (Apăsat.) De cînd ai venit d-ta... lovesc în mine.

PRIMARUL (studiindu-l cu atenţie) : Ce te face să spui asta ?

DIRECTORUL : Am auzit şi eu unele şoapte. Rapoarte la inspectoratul şcolar... sesizări... s-a găsit un ţap ispăşitor. Dacă satul ăsta e cum e... directorul şcolii e de vină.

PRIMARUL : Dar după părerea dumitale, cine e de vină, că satul ăsta a rămas ca o buruiană printre flori ? Uită-te la cei din Prundul. Şi-au pietruit străzile, au ridicat două complexe comerciale, şi-au clădit vreo 60 de case noi numai în anul ăsta, şi-au întins nişte sere pe vreo 2 hectare... Sau priveşte spre Moviliţa. Juri că te afli într-un orăşel. Numai Movila asta veche a rămas oropsită ca o cenuşăreasă printre atîtea prinţese. De ce, tovarăşe director? Eu îs venit doar de cîteva luni, dar dumneata eşti aici de ani de zile. Cine poartă vina?

DIRECTORUL : Eu nu arunc acuzaţii tovarăşe primar. Sînt un om cu părul alb. Fac apostolat în satul ăsta de 15 ani. Toată lumea mă respectă, mă apreciază. Au venit şi-au plecat diverşi conducători ai treburilor comunale. Eu am rămas ! Aş zice, că într-un fel, eu am fost adevăratul primar al satului în tot acest timp. Ce puteam face ? Sîntem o localitate mică, săracă, uitată de Dumnezeu...

PRIMARUL : Asta e părerea d-tale, sau a lui Dumnezeu ?

DIRECTORUL : E o tristă realitate.

PRIMARUL : Da ? Ei să ştii că mie îmi plac lucrurile vesele. Ce nu-mi place, e şcoala dumitale.

DIRECTORUL : De ce ?

PRIMARUL : Ai nouă cadre didactice. Cîte sînt calificate ? Numai unul singur : d-ta ! Cine suferă ? Elevii şcolii, bineînţeles. Oare asta „nu-ţi displace" ?

DIRECTORUL : E vina mea că absolvenţii nu se înghesuie la Movila Veche ? Odată au venit doi tineri. După o săptămînă au dat bir cu fugiţii. De cinci ani nu s-a mai prezentat nici unul la post.

PRIMARUL : Nu cumva asta slujeşte intересele cuiva din această şcoală ?

DIRECTORUL (indignat) : E o insinuare ?

PRIMARUL (calm) : Nu ştiu ce-i aia !

DIRECTORUL (patetic) : Mă jigneşti, tovarăşe primar. Eu am venit în satul acesta cu cele mai bune intenţii...

PRIMARUL : După 15 ani de activitate d-ta mai vorbeşti încă de „intenţii" ? ! La „rezultate" cînd o să ajungi ? Te-ai întrebat ?

DIRECTORUL : Am scos generaţii de elevi. Le-am dăruit lumina culturii ! Asta nu contează ?

PRIMARUL : Vorbe mari, tovarăşe director. Mie vorbele umflate îmi strepezesc dinţii ! Am văzut situaţia şcolară pe anul trecut. Din toţi absolvenţii dumitale n-a reuşit nici unul la liceu. Asta cum contează ?

DIRECTORUL (îl priveşte vădit nemulţumit) : Hm ! Văd că m-au încondeiat straşnic la d-ta.

PRIMARUL : Cine ?

DIRECTORUL : Duşmanii. Sînt înconjurat numai de duşmani.

PRIMARUL (rizînd) : Haida-de ! N-o lua chiar aşa ! Cunoşti proverbul : „fă-te frate cu dracul pînă treci puntea" ? Noi doi avem o punte greu de trecut. Trebuie să scoatem aşezarea asta la lumină. Aşa că să nu mai pierdem vremea socotind care dintre noi e pe locul lui Scaraoţchi! Azi ne sosesc absolventele. Ai aflat ?

DIRECTORUL : Da.

PRIMARUL : Ce-ar fi să le pregătim o primire mai acătării celor două fete ? Adună-ţi cadrele didactice, cîte sînt la îndemînă. Zic să-l chemăm şi pe Stelu. Să fie şi U.T.C.-ul de faţă, nu ? S-o fi întors doctoraşul ? Să vină şi el o minută. Era bun şi agronomul, dar ăla-i pe cîmp. A, dar popa ? Popa Năstase ! Nu face şi el parte din „intelectualitatea satului" ? Face ! Poate n-ar strica şi-o floare, două, nu, ce zici ?

DIRECTORUL : Nu ştiu dacă e cazul să organizăm o asemenea festivitate. Nici pe mine nu m-a primit nimeni cu flori acum 15 ani. Să fim sobri tovarăşe primar. Să nu învelim în foiţă roz apostolatul dascălului de ţară.

PRIMARUL : Dar sînt două fete tinere, frate, ce naiba !

DIRECTORUL : Tocmai de aceea. (Ca o scuză.) Iartă-mă ! N-am nici o încredere în „absolvente" ! Sînt păţit. Îţi garantez că nu vor sta aici nici două săptămîni.

PRIMARUL : De ce să punem răul înainte ?

VICTORIŢA (dă buzna) : Don director, a venit...

DIRECTORUL (sec) : Ieşi afară !

VICTORIŢA : Aoileo !

DIRECTORUL : Ieşi ! (Victoriţa iese şi după o clipă se aude o ciocănitură ; exasperat directorul urlă din nou.) Du-te la dracu, toanto !

(Uşa se deschide şi în prag stau cele două absolvente puţin surprinse de urletul directorului.)

MIRELA (recăpătîndu-şi calmul şi ironia) : E drept că nu ne aşteptam la o primire chiar atît de îmbietoare ! (Înaintînd.) Vino Oti ! (Sfidătoare, cu ochii ţintă pe director.) Bună ziua !

PRIMARUL : Vai de mine ! Fetele noastre sînt ? Absolventele ? Ele sînt ?

DIRECTORUL (o priveşte surprins pe Mirela) : D-ta ?

MIRELA (susţinîndu-i privirea) : Dumneavoastră ! Sîntem două.

DIRECTORUL : La şcoala noastră ?

MIRELA : Da. Putem intra sau...

PRIMARUL : Desigur. Poftiţi. Poftiţi. Iertaţi primirea asta cam... Tocmai ieşise o fetiş-

www.cimec.ro

cană... Poftiți ! Eu-s Mihai Pricop, primarul. Știți cum v-așteptam ? Nu-i așa, tovarășe director ? Dar ia stați ! Cursa nu vine la unu jumătate ? Cu ce-ați ajuns pînă aici ?
MIRELA : Medicul din sat ne-a adus. Ne-am întîlnit la Consiliul Popular Județean.
PRIMARUL : Doctorașul ? Așa da. E limpede. Dar uite că ne-ați luat pe nepusă masă! Noi plănuisem o mică festivitate. Nu, tovarășe director ? Ceva așa de bun venit ! Da' de ce nu ședeți ? N-avem fanfară ! (Rîde fericit.) Că dac-aveam, o puneam să cînte...
OTILIA : E mai bine că nu v-ați deranjat.
PRIMARUL : Poftim ? (Pauză.)
OTILIA : Noi nu rămînem.
PRIMARUL (năucit) : Cum ? !
OTILIA : Nu rămînem aici.
PRIMARUL : Cum adică ? Ați venit să ne spuneți că nu rămîneți ?
MIRELA : Am venit la dvs. ca să vă cerem o mînă de ajutor. Ne-au rămas bagajele în mașina doctorului. L-am căutat la circă, dar a plecat prin satele vecine. Poate îl găsiți dvs. cu telefonul. Nu de alta dar am auzit că autobuzul pleacă înapoi după o jumătate de oră. Și iată e aproape timpul să sosească.
PRIMARUL : Deci... numai d-aia ați venit la școală ? Ca să vă luați bagajele ?
DIRECTORUL (izbucnește într-un rîs răutăcios ; către Primar) : Ce părere ai tovarășe primar ? Eu ziceam două săptămîni ! N-au stat nici două ceasuri. Păcat că n-ai avut și o fanfară ! Și flori ! Și steguleț, pentru clipa asta istorică, nu ? (Mai rîde o clipă apoi se oprește brusc.) Scuzați ! (Se ridică.) Eu am treabă. (Către Primar.) Ajută-le d-ta să-și găsească bagajele. (Merge la ușă.) Victoriță !
VICTORIȚA (de afară) : Da, don director.
DIRECTORUL : Le lași pe dumneaior să stea aici pînă la plecarea autobuzului. Ai înțeles ?
VICTORIȚA : Da. don director.
DIRECTORUL : Bună ziua ! (Se întoarce de la ușă și cu un rictus de satisfacție către Mirela.) Și... drum bun, tovarășă profesoară!
MIRELA (susținîndu-i privirea) : Tovarășe... la plural. Sîntem două, tovarășe director ! (Directorul iese.)
PRIMARUL : Vreți să-i dați această mare satisfacție ?
OTILIA : Vina e a mea. Ea ar fi rămas...
PRIMARUL : Ce vă sperie ? Satul ? Să știți că nu-i chiar așa de... Acum e după ploaie. Pe aici domnea odinioară o sărăcie neagră. Eu-s nou în funcție, știți? Oamenii-s neîncrezători încă; nu m-ajută, bat pasul pe loc. Dar nu mă las. Ați văzut magazinul sătesc? Nu l-ați văzut. Vreau să-l transformăm în complex comercial. O să clădim și-o baie comunală...
OTILIA (încet) : E oribil.
PRIMARUL : Poftiți ?
OTILIA : Ne pare rău. Noi plecăm.
PRIMARUL : Și vreți bagajele ? Bine. V-aduc bagajele cu o condiție : să mai stăm de vorbă ! Să nu luați o hotărîre pripită. Da ? Graba strică treaba, nu uitați! (Iese.)
OTILIA (vine lîngă ea) : Mirela... iartă-mă ! Vom face însă același lucru...
MIRELA : Cum ?
OTILIA : În altă parte. Același lucru pe care l-am fi făcut aici. Tot la țară. Tot într-un sat. Dar nu în pustietatea asta. (Afară s-a oprit o mașină.)
VALERIU (afară) : Hei, fetico, n-au sosit aci două domnișoare de la București ?
OTILIA (veselă) : Ai auzit ? E Valeriu ! A venit Valeriu ! Poftim ! Să mai zici că nu ține la tine !
MIRELA : Valeriu ? ! Da, după voce. el e !
OTILIA : Știi ce ? Nu-i spune de schimbarea noastră. Lasă-l să-ți demonstreze ce sacrificiu măreț face el venind după tine și pe urmă trîntește-i bomba !
VICTORIȚA (dă buzna) : Domnișoarelor... (Își dă seama că n-a ciocănit.) Aoileo ! (Iese, ciocănește și reintră ca o furtună.) Domnișoarelor, a venit...
MIRELA : Lasă că știm cine-a venit !
VALERIU (25 de ani, înalt, elegant, alură sportivă, cam prea sigur de sine pentru vîrsta lui; are totuși umorul să se autopersifleze.)
OTILIA (sărindu-i înainte) : Valeriu ! Valeriu !
VALERIU : Servus fetițo !
OTILIA : Să știi că ne-ai făcut praf ! Bravo Valeriu ! Asta zic și cu apariție de conchistador !
VALERIU : Apropo de praf ! Mi-am nenorocit amortizoarele prin hîrtoapele astea. Bonjour Mirela.
MIRELA : Bonjour, Valeriu. (Se sărută.)
VALERIU : Propun să facem economie de timp, fetelor. De acord ? Pe scurt deci : aseară găsesc acasă un bilet. Recunosc scrisul ! Fac ochii mari și citesc : „Mi-am ales postul în comuna Movila Veche. Nu te oblig"... (Către Mirela.) Parcă așa scrie, nu ?
MIRELA : Da, nu te oblig.
VALERIU : ...„dar dacă mă iubești, poți să vii după mine" (Către Mirela.) Exact ?
MIRELA : Absolut exact.
VALERIU : Înhață telefonul, răscolesc birourile de informații, prietenii, miliția, Ministerul Învățămîntului: unde dracu vine Movila asta Veche ? În sfîrșit azi dimineață fac plinul, merg vreo 5 ore cu 90—100, fac trei contravenții, calc două rațe, un cocoș și la orele (Își privește ceasul) 12,45 am plăcerea să-mi aprind țigara în comuna Movila Veche! (Își aprinde țigara) Apropo: în decorul ăsta se poate fuma un Kent ?
OTILIA : Ești cel mai dulce băiat din lume !
VALERIU : De acord ! Dar acum vreau să pun o întrebare : de ce, Mirela ?
MIRELA : Nu înțelegi !
VALERIU : Am început discuția asta încă de la București. De ce la țară, Mirela, cînd tu aveai locul tău în Capitală ?
MIRELA : Cineva trebuia să vină și aici, nu crezi ?
VALERIU : Dar de ce tu Mirela ? Ați muncit din răsputeri. V-ați cîștigat dreptul s-alegeți ce-i mai bun. De ce s-alegeți ce-i mai

prost ? V-a blestemat cineva ? Ispăşiţi vreo condamnare ? De ce Mirela ? Te-ai uitat afară ? Iţi sare broasca pe fereastră. Te-ai uitat înăuntru ? (Arată tavanul.) Te dai uţa cu păianjenii. Te-ai gîndit cîte kile de praf vei mătura de pe uliţă cu fustele tale midi? Şi atunci te întreb din nou : de ce Mirela ?

MIRELA : Să zicem că există în unii vocaţia locurilor grele. La un tînăr asta se numeşte, în general, romantism.

VALERIU : Fleacuri ! Asta sună frumos în articolele de gazetă.

MIRELA : N-ai auzit nici de vocaţia nobilă a pionieratului ?

VALERIU : Las-o pentru filmele cu cow-boy.

MIRELA : Şi totuşi există o anumită capacitate a intelectualului de a se realiza, mă înţelegi Valeriu ? — de-a se desăvîrşi tocmai din confruntarea cu dificultăţile.

VALERIU : Poveşti ! Vorbea un filozof, undeva, despre laşitatea organică a intelectualului. Ştii ce înseamnă asta, Mirela ? Înseamnă că onorabilul e gata să-şi vîndă oricînd cele mai „nobile vocaţii“ pentru un fotoliu pluşat, un frigider şi-o baie căptuşită cu faianţă !

MIRELA : Cînd n-ai decît simţuri, n-ai nici o scuză !

VALERIU : Filozofie de doi bani jumate ! N-avea dreptate Topîrceanu ? (Căutînd să-şi reamintească versurile.)

„Locuinţa mea de vară
E la ţară,
Acolo era să mor
De urît şi de întristare
Beat de soare
Şi pîrlit îngrozitor“.

Şi-n plus ţînţarii care-ţi zumzăie pe la urechi şi purecii care te pişcă toată noaptea şi urzicile prin care treci orbecăind spre closetul din fundul grădinii. Mersi ! N-am vocaţie pentru asemenea delicii.

MIRELA : Atunci de ce-ai venit ?

VALERIU : Cum, n-ai ghicit încă ? Am venit să te iau, Mirela.

MIRELA : Să mă iei ? Cum adică, fără să mă întrebi nimic ?

VALERIU : Ba te întreb : unde sînt bagajele ?

OTILIA : Au rămas în maşina doctorului.

VALERIU (iritat) : Ce doctor ? Va să zică există şi un doctor în povestea asta ? O escapadă în toată regula ! Bravo Mirela ! Deci are un clenci venirea ta încoace ? ! Şi clenciul este medicul satului. Cine e individul ? De unde-l cunoşti pe acest Esculap cu cojoc şi opinci ?

OTILIA : Nu fii absurd Valeriu. Doctorul e o cunoştinţă întîmplătoare. L-am întîlnit la Consiliul Popular Judeţean.

VALERIU : Perfect ! Să conchidem : plecăm înapoi peste o jumătate de oră.

MIRELA (înfuriindu-se) : Valeriu, crezi că sînt un colet pe care-l încarci în maşină şi-l duci unde ai tu poftă ?

VALERIU : Să nu dramatizăm. Eşti logodnica mea. Şi logodnica mea n-o să facă pe dăscăliţa în... Movila Veche !

MIRELA : Şi dacă n-aş mai fi logodnica ta ?

OTILIA : Staţi copii. Ce-s prostiile astea ? (Către Valeriu.) Mirela credea c-ai venit să rămîi cu noi.

VALERIU : Eu ? Aici ? Şi cariera mea ? Te joci cu cariera mea, Mirela ? Am postul meu în Bucureşti. Mi l-am cucerit cu sudoarea frunţii.

MIRELA : Eşti cinic !

VALERIU : In schimb tu eşti ipocrită !

MIRELA : Ipocrită ?

VALERIU : Ai vrut să mă pui la încercare. Şmecherie femeiască. Un punct pe hartă la dracu în praznic, un bileţel ultimativ şi pe urmă ca la margarete : vine, nu vine, vine nu vine, vine nu vine...

MIRELA : Eşti odios !

VALERIU : Iar tu eşti imposibilă ! Auzi ? Asta eşti tu Mirela : o fiinţă imposibilă ! Cu idei imposibile !

MIRELA : Bine că m-ai definit. O să ţin minte !

OTILIA : Staţi. Valeriu, n-ai dreptate. Mirela a venit încoace din cauza unei prietene. A înşelat-o cu o scrisoare. I-a zugrăvit satul ăsta ca pe un mic paradis. (Către Mirela.) Arată-i scrisoarea.

MIRELA : N-am ce să-i arăt. Scrisoarea aceea era o plăsmuire.

OTILIA : Cum ? ! Dar... prietena ?

MIRELA : Prietena... nu există.

OTILIA : Atunci de ce... ! ? Cu ce scop ai... ?

MIRELA : Ţi-am mai spus, Oti. Nu vroiam să te las singură.

OTILIA : Bine, înţeleg ! Dar de ce aici ? De ce neapărat aici, la capătul lumii?!

MIRELA : Am să-ţi răspund, dragă Oti, cu o expresie din frumosul grai românesc. Poate că ar fi trebuit să ţi-o spun mai de mult, dar n-am apucat. E o expresie străveche, pe care o foloseau deopotrivă voievozii, ca şi ţăranii de la coarnele plugului. Numai că ei o rosteau cu mîndrie, iar eu o spun cu o sfială de care mi-e ruşine. Otilia, acesta e locul meu de baştină.

OTILIA : Cum adică ?

MIRELA : Aici s-a născut mama mea. Aici m-am născut eu.

OTILIA : Nu se poate ! Nu mi-ai spus niciodată ! Eram convinsă că eşti din Bucureşti. Mama ta e doar profesoară acolo. De ce n-ai pomenit niciodată despre asta ?

MIRELA : Nu ştiu ! Probabil că filozoful lui avea dreptate. Cînd mi-am lepădat straiele de ţărancă şi le-am îmbrăcat pe cele de intelectuală, s-or fi schimbat şi-n mine niscaiva resorturi.

VALERIU (căutînd să-şi păstreze calmul) : Mirela dragă, n-am parcurs 650 de kilometri doar ca s-asist la o dezbatere despre ţărani şi intelectuali. Ţi-am vorbit frumos ! Ţi-am argumentat. Vrei să te rog? Poftim, te rog : Mirela, hai acasă ! Eşti frumoasă ! Eşti deşteaptă ! Mă mîndresc cu tine ! Familia mea te place. Prietenii mei te răsfaţă. Duşmanii

www.cimec.ro

mei îți fac curte. Eu te ador ! Azi, în particular. Mîine, cu acte în regulă. Ce mai vrei Mirela ? Dumnezeu, sau dracu, a hărăzit să ne naștem sub o zodie bună. Tata e... cine e ! Ce să-i fac ? ! Să-l dăm jos ? Nu pot. Nu l-am pus eu director general. Iar ca tată, n-am ce să-i reproșez. Ne-a aranjat o situație. Acum ne aranjează o casă. Alta în locul tău ar chiui de bucurie ! Și apropo de chiuit ! Mi-ai trîntit-o în față că ești țărancă. Te așteptai să mă cutremur. Poftim, nu mă cutremur. Te iau chiar și țărancă !

MIRELA : Mărinimosule !

VALERIU (cu umor) : De acord ! Unde mai pui că fac și-un gest politic. Nu luptă clasa muncitoare în alianță cu țărănimea ? Ei iată și-un exemplu de alianță între intelectualitate și țărănime.

MIRELA : Ești „glumeț" sau impertinent ?

VALERIU : Din amîndouă cîte puțin.

IRINA (apare prin ușa din stînga cu o jumătate de pîine intermediară în brațe) : Mă iertați. Bună ziua. Credeam că...

VALERIU : Ai picat la țanc. Căutăm niște bagaje. D-ta ești femeia de serviciu ?

MIRELA (reproș) : Valeriu !

IRINA : Nu, domnule, sînt învățătoare. (Iese repede.)

VALERIU (către Mirela, sarcastic) : Pardon ! Nu vă credeam... „colege"...

OTILIA : Ești grosolan, Valeriu.

VALERIU : Nu scumpo, sînt necruțător ! Pe scurt : să închidem cartea cu snoave țărănești și să n-o mai deschidem niciodată. Unde-i doctorul acela cu bagajele, Mirela ?

MIRELA : Nu-ți mai pierde vremea. Ai cinci ore de făcut pînă la București !

VALERIU (începe să se înfurie) : Să nu ne jucăm de-a baba oarba ! Am și eu un punct de fierbere. Nu mai face moșturi, Mirela !

MIRELA : Nu-mi vorbi urît. Valeriu. Nu-ți sînt nevastă.

VALERIU (scos din fire) : Tata o să-ți anuleze numirea la școala asta !

MIRELA : Mă voi plînge Ministerului.

VALERIU : Voi torpila decizia Ministerului.

MIRELA : Mă voi plînge Comitetului Central.

VALERIU : Ce vrei, Mirela ?

MIRELA (categoric) : Să-mi dai pace! N-am să fiu roaba familiei Calomfir. Cearta asta a venit la timp. Respiri pe nas numai conformism și vanitate. M-ai lua de nevastă cu acrul că-mi dai de pomană. Mersi ! Nu servesc !

VALERIU (înfuriat) : Asta pentru că ți-ai schimbat numai straiele. Năravurile, nu ! Îndărătnicia ți-a rămas. Îndărătnicia țăranului. Și nostalgia ți-a rămas. Nostalgia clipelor cînd lipăiai prin noroi cu tălpile goale, sau cînd te duceai cu găleata la fîntînă ca să adapi...

OTILIA : Nu fi mojic, Valeriu.

MIRELA : Ai uitat să pui și „mîndria". Mîndria țăranului ! Și de fapt asta era toată explicația : sînt o țărancă prea mîndră. ca să mă vînd pe un blid de linte !

VALERIU : Bagă de seamă, Mirela ! Nu abuza de răbdarea mea ! Ai să suporți consecințele, Mirela !

MIRELA (rece) : Du-te, Valeriu !

VALERIU (furios) : Dracu să vă mai înțeleagă ! (Merge spre ușă, și se împiedică de Otilia ; răstindu-se la ea.) Și tu ce faci ? Rămîi cu „țărancă" asta ?

OTILIA (luată prin surprindere se sumețește deodată) : Da.

(Valeriu iese trîntind ușile în urma lui ; se aude mașina care demarează violent.)

OTILIA : Iartă-mă Mirela. Nu l-am crezut atît de...

MIRELA : De ce ? Tu n-ai nici o vină. De fapt totul s-a oprit la paragraful acela care spune că n-am desființat încă deosebirile dintre sat și oraș. (Intră Victoriția.)

VICTORIȚA (cu o surprindere amuzată) : Aoileo! Ce-i făcurăți? A ieșit ca din pușcă! (Cele două fete se privesc o clipă destinse, apoi izbucnesc în rîs împreună cu Victoriția.)

MIRELA : Victoriță !

VICTORIȚA : Da, domnișorico !

MIRELA : Vrei s-o chemi nițel pe tovarășa Irina ?

VICTORIȚA : Sigur. (Iese.)

MIRELA : Oti, ești o prietenă adevărată. Îți mulțumesc.

OTILIA (cu stoicism) : Acu ce-o fi... o fi !

MIRELA : N-ai să regreți, Oti. Te asigur. Avem atîtea de făcut. O să fie greu. Dar o să ne dea multe satisfacții. Ai să vezi.

IRINA (intră) : M-ați chemat ?

MIRELA (se duce la ea cu mîna întinsă) : Iartă-mă ! În primele clipe nu te-am recunoscut.

IRINA : Eu te-am recunoscut, dar am crezut că nu vrei să...

MIRELA : Abia cînd ieșeai mi-am dat seama. (Face prezentările.) Prietena mea, Otilia.

IRINA (cu tristețe) : M-am schimbat ?

MIRELA : Enorm !

IRINA : Ce face... (Ezitare.) mama ?

MIRELA : Bine.

IRINA (adresîndu-se Mirelei) : E ciudat... în toți anii aceștia te-am așteptat. Eu n-aveam motive să mă bucur. Știam asta. Dar te așteptam. Eram sigură că aici și nu în altă parte îți vei alege postul.

MIRELA : De ce ?

IRINA : Mi-e greu să-ți răspund. (Merge spre ușa din fund.) În orice caz, îți mulțumesc.

MIRELA : C-am rămas ?

IRINA : Că mi-ai întins mîna. (Iese.)

OTILIA : De unde o cunoști, Mirela ? Cine e ?

CRISTIAN (intră cu valizele) : Iacă-tă-le !

MIRELA : Mulțumim, doctore. Ți-aș face niște propuneri de pace. Le accepți ?

CRISTIAN : Nu mă așteptam să cîștig prin abandonul adversarului. V-ați speriat de satul ăsta. de ce? În primele zile am fost ca voi. Strîmbam din nas, nimic nu-mi intra în voie. Dar pe urmă mi-a plăcut sătucul ăsta ! Are farmecul lui. Eu cînd îmi ambalez Tra-

bantul pe uliţa mare şi toată omenirea iese la porţi ca să-l salute pe dom` doctor, mă simt ca Iuliu Cesar cînd a trecut Rubiconul. Şi acum grăbiţi-vă să dispăreţi, ascundeţi-vă undeva pînă vine autobuzul.
MIRELA : De ce ?
CRISTIAN : Să nu vă găsească primarul. Nu vrea să vă lase să plecaţi. Cursa soseşte peste cinci minute... (A intrat Primarul.) şi pleacă peste...
MIRELA : Cînd vom dori să aflăm orarul curselor de autobuz din Movila Veche o să te consultăm, doctore. (Către Primar.) Acum avem o altă rugăminte : ne ajutaţi să ne găsim o gazdă mai ca lumea ?
PRIMARUL (cu gura căscată) : Ce-c-c ? !
MIRELA : Ne-am răzgîndit. (Confidenţial.) Închide gura tovarăşe primar. Un reprezentant al puterii administrative n-are prestanţă cu gura căscată. (Tare.) Rămînem!
PRIMARUL : Fato dragă... (Într-o explozie de bucurie o ia în braţe şi-o sărută pe amîndoi obrajii.)
MIRELA (cu o privire maliţioasă spre doctor) : Văd că-n satul ăsta e o manie colectivă !
PRIMARUL : Bravo fetelor ! Iertaţi-mă tovarăşe profesoare ! E-o mare bucurie pentru mine. Ai văzut doctore ? (Încet.) Închide şi d-ta gura ! Ce naiba ! (Tare.) Bravo ! Vă spun din toată inima, fiţi binevenite ! Aşa da ! Aşa absolvente mai zic şi eu !
MIRELA : Festivitatea de primire fiind deci terminată, să purcedem la cazarea celor două profesoare.
PRIMARUL : Gata. Am plecat.
MIRELA : Stai tovarăşe primar! Otilia, eu rămîn aici cu bagajele. Mergi tu cu dînsul. Vezi, alege ceva mai... Prefer o cameră mare cu pat dublu, decît două chichineţe.
OTILIA : Bine ! (Iese.)
CRISTIAN : Mă duc şi eu.
MIRELA : Mersi doctore. Şi să ştii c-are dreptate poporul : nu e dracul chiar atît de negru !
CRISTIAN : „Dracul“ fiind d-ta ?
MIRELA : Nu, d-ta !
CRISTIAN : Aha !
VICTORIŢA (dă buzna) : Domnişorico... (Îşi dă seama că n-a ciocănit.) Aoileo ! (Vrea să iasă.)
MIRELA : Stai. Lasă. Dacă n-ai ciocănit de prima dată... Ce este?
VICTORIŢA : Vă caută cineva.
MIRELA (Victoriţei) : Pe mine mă caută ? Cine ?
VICTORIŢA : Nu ştiu. Zice că-i olog.
MIRELA : Cum ? !
VICTORIŢA : Un domn. Are ochelari negri. Da nu e olog. M-am uitat eu bine. Da el aşa zice : c-a venit ologul ! (Intră Bogdan.) Uite-l! (Iese.)
MIRELA (uimită) : D-ta ? !
BOGDAN : Sărut-mîinile !
MIRELA : Ce-i cu dumneata aici ?
ROGDAN : Deranjez ?
MIRELA : Deloc. Tovarăşul doctor Cristian şi tovarăşul... Iartă-mă, nu ţi-am reţinut numele !
BOGDAN : Bogdan Cordoneanu, arheolog.
CRISTIAN : Îmi pare bine. Mă scuzaţi, eu tocmai plecam. La revedere. (Iese.)
MIRELA : La revedere, doctore. (Se întoarce către arheolog.) Şezi, tovarăşe Cordoneanu !
BOGDAN : Te rog să-mi zici Bogdan.
MIRELA : N-am să-ţi zic Bogdan. Ce cauţi d-ta aici ? Parc-am înţeles că aveai altă destinaţie.
BOGDAN : Mirela !
MIRELA : Ţi-am dat voie ?
BOGDAN : Mirela, am venit după d-ta.
MIRELA : Cu ce scop ?
BOGDAN : Să-ţi răspund deschis ?
MIRELA : Absolut.
BOGDAN : Am o neîncredere retrogradă în capacitatea de rezistenţă a femeii.
MIRELA : La ce ?
BOGDAN : Nu e uşor să schimbi două climate complet diferite în mai puţin de 2¼ de ore. Mă înţelegi Mirela ? N-am vrut să pierzi pariul. Am vrut să fiu lîngă dumneata.
MIRELA : Ce pariu ?
BOGDAN : Venind aici d-ta, fată frumoasă, cochetă, elegantă „de la oraş“ — ai angajat un pariu cu Viaţa. Ai pariat, de pildă, că vei călca prin noroaiele de la Movila Veche cu dezinvoltura cu care ai traversa Calea Victoriei ; ai pariat că atunci cînd vei intra în săliţa scundă şi întunecoasă a unei clase din şcoala asta mizeră, te vei simţi ca în aula Ateneului Român ; ai pariat că ori de cîte ori îţi va veni să plîngi, vei surîde zicînd că ţi-a intrat ceva în ochi ; ai pariat că nu vei regreta nimic, nu vei spera nimic şi nu vei mai rîvni nimic pe toată perioada dintre două vacanţe. Ai pariat, în sfîrşit, că vei rămîne ! Că nu vei fugi nici după o zi, nici după două, nici după cinci. Recunoşti c-ai pariat ?
MIRELA : N-am pariat nimic. Te miră ? Explicaţia e mult mai simplă. Eu fac parte probabil, tovarăşe Cordoneanu, din tagma acelor fantastice curiozităţi ale naturii care îşi iubesc satul în care s-au născut. Şi care cred că au o datorie morală faţă de el...
BOGDAN : Cum ? ! Eşti din Movila Veche ?
MIRELA : Da! Aşa că speculaţiile dumitale melodramatice s-au infirmat. M-am reîntors în satul meu. Simplu şi banal.
BOGDAN (vesel) : Mirela...
MIRELA (ferindu-se) : Te rog să nu te repezi...
BOGDAN (nedumerit) : Cum ?
MIRELA : Nu... e pe aici un obicei ! Care cum poate te ia în braţe. Acum însă aş vrea să jucăm cu cărţile pe faţă : cu ce intenţii ai venit d-ta încoace ? Hai ! Fără speculaţii ! Cînd ne-am cunoscut în tren, încotro mergeai ?
BOGDAN : Spre Răcurenii din Deal.
MIRELA : Deci ? !
BOGDAN : Am fost trimis de la Bucureşti să fac prospecţiuni în două localităţi din judeţul acesta. Lîngă fiecare din ele se află

www.cimec.ro

cîte un deal care se numește... (Îi arată prin fereastră.) Știi cum se numește dealul acela?
MIRELA : Stai să-mi amintesc! A, da! Cetățuia!
BOGDAN : Tot așa se numește și cel de lîngă Răcurenii din Deal.
MIRELA : Și ce importanță are asta?
BOGDAN : Pentru arheologi numele de „Cetățuia" indică mai întotdeauna urmele unor străvechi civilizații. Comori fabuloase au fost descoperite sub cîte o cetățuie dintr-astea...
MIRELA (atentă) : Deci Răcurenii din Deal și Movila Veche erau obiectivele dumitale?
BOGDAN : Da.
MIRELA : De ce nu ne-ai spus-o din tren?
BOGDAN : Pentru că m-ați fi întrebat de ce nu încep cu Movila Veche.
MIRELA : Consideră că ți-am pus întrebarea acum.
BOGDAN : Aici a intervenit dorința președintelui Consiliului Popular Județean.
MIRELA : Ce amestec are președintele?
BOGDAN : E pasionat după arheologie. Vestigiile geto-tracice de la Mirănești grație lui au fost puse în valoare. Președintele mă cunoaște dintr-o altă împrejurare și m-a rugat să-mi încep prospecțiunile la Răcureni.
MIRELA : De ce neapărat la Răcureni?
BOGDAN : El e de-acolo.
MIRELA : Aha! Înțeleg. (O mică pauză : își privește ceasul.) Atunci să cronometrăm. Mai ai 8 minute pînă la plecarea autobuzului.
BOGDAN (calm) : Mi-am schimbat hotărîrea; îmi încep prospecțiunile la Movila Veche.
MIRELA (rezervată) : Motivul?
BOGDAN : E nevoie să-l explic?
MIRELA (urmărind minutarul ceasului de la mînă) : Tovarășe Cordoneanu...
BOGDAN : Mirela...
MIRELA (inflexibilă) : Am să-ți vorbesc după ceas, tovarășe arheolog... Nu mai mult de două minute, pentru ca în celelalte șase să poți prinde autobuzul.
BOGDAN : Nu-mi place să discut sub stare de asediu.
MIRELA : Îți mulțumesc pentru intenții! Ca și pentru gest. Sînt foarte frumoase. Dar trebuie să ți-o spun cinstit, îți irosești vremea...
BOGDAN : De ce? Am latitudinea să încep prospecțiunile acolo unde vreau eu.
MIRELA : Ai o rugăminte a cuiva... și te rog să i-o îndeplinești. Eu traversez o stare sufletească foarte proastă. M-am certat adineaori cu logodnicul meu. Pentru un timp vreau să fiu liberă de orice gînduri. Să-mi recapăt echilibrul. Mai ales că mă așteaptă și aci la școală o poveste destul de neplăcută.
BOGDAN : N-am să te incomodez cu nimic. Îți promit.
MIRELA : Te cred, dar am să simt, iartă-mi expresia — am să te simt dîndu-mi tîrcoale. Și asta o să mă enervez. Vreau să devin obscură pentru un timp. Să nu mă observe nimeni, să nu mă complimenteze, să nu mă placă nimeni. Absolut nimeni. Pentru că mă placi, nu-i așa, domnule Cordoneanu?
BOGDAN : Poate ceva mai mult!
MIRELA : Ce înseamnă acest „ceva mai mult"?
BOGDAN : E o nuanță. Și o nuanță nu se explică. Se simte!
MIRELA : De acord. Dar nu mai am răgazul de-a descifra nuanțele, pentru că au trecut cele două minute. (Îi întinde mîna.) La revedere, tovarășe Cordoneanu!
BOGDAN : Ții, într-adevăr, să plec?
MIRELA : Te rog. E mai bine pentru toată lumea. Crede-mă!
BOGDAN : Pot să-ți scriu?
MIRELA (îl conduce spre ușă) : Dacă vrei...
DIRECTORUL (intră grav, încruntat : dînd cu ochii de Bogdan) : Dumneavoastră?
BOGDAN : Eu am plecat domnule. Bună ziua! (Iese repede.)
DIRECTORUL (foarte sever) : Aș vrea să-ți pun în vedere tovarășă profesoară, că în cancelaria mea...
MIRELA (fulgerată de-o hotărîre bruscă) : O clipă! (Se repede și smucește ușa. Strigă din cadrul ei.) Bogdane! Bogdane! M-am răzgîndit. N-ai vrea să începi totuși cu Movila Veche? (Se întoarce țanțoșă spre director.) Ce ziceai, tovarășe director?
DIRECTORUL : Am vrut să-ți atrag atenția că nu permit ca-n cancelaria mea...
MIRELA (întrerupîndu-l cu o brutalitate neașteptată) : Asta nu e cancelaria dumitale! E cancelaria școlii! Una la mină! A doua! În această cancelarie vom sta de vorbă. Nu acum. Zilele astea. Fiindcă noi doi avem multe de vorbit. Mai ales în legătură cu mama. Nu-i așa, tovarășe director?

CORTINA

www.cinelit.ro

ACTUL II

Acelaşi decor ; după cîteva zile. La deschiderea cortinei, în scenă se află Otilia, aşezată la o măsuţă ; Mirela intră cu catalogul sub braţ.

MIRELA : Ce faci, Oti ?
OTILIA (fără chef) : **Eah !**
MIRELA : Azi m-am simţit grozav de caraghioasă.
OTILIA : De ce ?
MIRELA : Eram mai emoţionată ca ei. Prima zi de şcoală. Aş putea spune c-am trăit-o mai curînd ca o elevă, decît ca o profesoară... Ştii cum îmi bătea inima cînd am intrat în clasă ?... 27 de perechi de ochi aţintiţi asupra ta... Cred că mă roşisem toată ! 27 de frunţi iscoditoare. 27 de micro-universuri sufleteşti, pe care tu le poţi cuprinde în palme ca pe nişte pui de vrabie ce tremură gata-gata să-ţi scape printre degete... M-am fîsticit din prima clipă. Am început să mă bîlbîi... Era mai ales una mică în banca întîia. Una blondă, cu ochişori rotunzi, ca două mărgele. Mă sfredelea cu ei şi — culmea-culmii — îmi zîmbea încurajator. Auzi tu ? Ghicise că mă poticneam şi-mi surîdea tainic, colegial, ca şi cum mi-ar fi spus : „Hai ! Curaj ! Eu sînt cu tine !" Să nu rîzi Oti, dar mi-a venit să cobor de la catedră şi să trec în bancă lîngă ea... (O priveşte.) La tine cum a mers ?
OTILIA (ezită o clipă, apoi izbucneşte) : **Sînt obraznici şi murdari !**
MIRELA : Sînt copii, Oti ! Toţi copiii sînt obraznici şi murdari, dacă-i priveşti superficial. Ai nişte lentile deformate, Oti. Îţi ascund culorile vieţii...
OTILIA (ricanînd) : **Ce să fac ? Eu nu sînt „sufletistă" ca tine.**
MIRELA : De ce nu eşti ?
OTILIA : Uite, fiindcă nu-mi dă mîna ! Sufletul meu e făcut zob. Al tău îmboboceşte ca un trandafir.
MIRELA : E şi-o chestie de voinţă, Oti ! Uneori trebuie să-ţi propui să te simţi bine. Sau, mai corect spus, să-ţi propui să nu faci comparaţii.
OTILIA : Vorbe ! (Cu năduf.) Cred şi eu că te simţi bine cu adoratorul la scară.
MIRELA : Cu cine ?
OTILIA : Pajul tău ! Adoratorul tău ! Ce poate fi mai plăcut ? Un om care te soarbe din ochi. Care te învăluie cu mii de atenţii. Care se aşterne sub paşii tăi ca un covor...
MIRELA (reproş) : **Vai Oti, vorbeşti ca o liceană exaltată.**
OTILIA : Nici un „vai Oti" ! E îndrăgostit pînă peste urechi. Şi nu de mine. Sper că n-o să mai susţii aberaţia asta !
MIRELA : Bogdan a venit aici cu o treabă foarte precisă, dragă Oti !
OTILIA : A venit după tine. E limpede ! Nu mă socoti chiar atît de naivă !
MIRELA : E arheolog, Oti dragă. L-au trimis să facă prospecţiuni.
OTILIA : Ei da şi-l interesează pe el dealul acela, cum mă interesează pe mine dealul mitropoliei.
MIRELA : Mă interesează pe mine. Doresc din tot sufletul să găsească acolo un tezaur. Satul ăsta are nevoie de aşa ceva, nu înţelegi ?
OTILIA : Crezi c-o să-l îmbogăţeşti cu o comoară de circumstanţă ?
MIRELA : Nu comoara o să-i fericească pe oameni, ci ideea că satul lor reprezintă o valoare. Cînd vor realiza asta, vor descoperi că-l şi iubesc.
OTILIA : Extravagantă teorie ! Să i-o ţii şi directorului ! Poate el are timp să te creadă ! (Iese îmbufnată ; între timp a intrat Irina cu catalogul sub braţ.)
IRINA : Ce e cu ea ? Nu se adaptează ?
MIRELA : E un copil răsfăţat, căruia i s-a luat jucăria. Nu ştiu ce să fac cu fata asta. Suferă îngrozitor.
IRINA : I-ar trebui, poate, un antidot.
MIRELA (pe gînduri) : **Mda ! Poate c-ar fi o idee !... (Intră profesorul Bătrîneanu cu catalogul sub braţ.)**
BĂTRÎNEANU (are 60 de ani) : **Ce fac stimatele colege ? Cum se simt ? Se simt bine ? Bravo ! Eu mă bucur cînd totul merge bine !**
MIRELA : Vă înşelaţi, „totul" nu prea merge bine !
BĂTRÎNEANU : Poftim ?
MIRELA : Vreau să vă rog ceva tovarăşe Bătrîneanu. Profit de faptul că e şi Irina aici. Am făcut un raport pe care vă rog să-l semnaţi.
BĂTRÎNEANU (prudent) : **Ce raport ? Către cine ?**

www.cimec.ro

MIRELA (ia o hîrtie de pe masă) : Deocamdată e către directorul şcolii. Dacă va fi cazul îl voi trimite însă şi la Inspectoratul şcolar. Iată ! Citiţi-l !
BĂTRÎNEANU (ferindu-se să atingă hîrtia) : Nu ! Mulţumesc ! Nu citesc rapoarte. În general mă feresc de rapoarte. Spuneţi-mi dumneavoastră ce scrie înăuntru.
MIRELA : Am descoperit că şcoala n-are material didactic. Cred că n-a mai primit nimic de la înfiinţare. Unde este laboratorul de fizică şi de chimie ? Unde e cabinetul de geografie ? E posibil, Irina, să nu existe decît o singură hartă pentru toate clasele ? Să nu existe un cerc agronomic şi unul tehnic ? Nu ştiu zău, dar şcoala asta a rămas ca-n Humuleştii lui Ion Creangă !
BĂTRÎNEANU (rîde încetişor) : E-he-he ! Tovărăşico, tovărăşico ! Asta e febră !
MIRELA : Ce este ?
BĂTRÎNEANU : Febra insurecţională a tinereţii. He-hee ! Au mai trecut şi alţii pe-acolo. Elanurile virstei...
MIRELA : Nu înţeleg de ce vorbiţi ca dintr-o altă epocă. Dvs. predaţi fizica şi chimia. E secolul fizicii şi al chimiei. Trebuie să aplicaţi metodele moderne de predare. Cu ce, dacă nu aveţi nici măcar un rudiment de laborator ?
BĂTRÎNEANU : Profesorul contează, stimată colegă. Nu laboratorul.
MIRELA : Nu sînt de părerea Dvs. dar oricum n-are ce să vă strice dacă semnaţi hîrtia asta.
BĂTRÎNEANU : Hm ! D-ta ştii cum mă cheamă pe mine ?
MIRELA : Bătrîneanu.
BĂTRÎNEANU : Iorgu Bătrîneanu. E, ca să zic aşa, un nume predestinat. Eram bătrîn din copilărie. Alţi copii băteau mingea pe maidan. Eu dădeam meditaţii ca să-mi ajut fraţii şi surorile. Cu chiu cu vai mi-am găsit un loc sub soare. Nu e nici mai cald, nici mai rece decît altele. Dar nu-mi dă probleme ! Iar d-ta vrei acum să mă leg la cap cînd nu mă doare.
MIRELA : Ce se poate întîmpla dacă semnaţi această hîrtie ?
BĂTRÎNEANU : Ce se poate întîmpla ! Hm ! Auzi, tovarăşă Irina !
MIRELA : Vă e teamă ? De ce ? Rugăm să se facă înzestrarea şcolii cu materialul didactic necesar. E o revendicare perfect legală. Irina, cred că dumneata n-o să ai...
BĂTRÎNEANU : Las-o. N-o pune într-o situaţie penibilă. Ţii neapărat să ne umileşti, stimată colegă ?
MIRELA (surprinsă) : Eu ? !
BĂTRÎNEANU : Nimeni nu-şi poartă laşităţile la lumina zilei. Nu va semna nici ea. Nu voi semna nici eu.
MIRELA (către Irina) : Adevărat ? (Irina pleacă fruntea ruşinată şi nu răspunde.)
BĂTRÎNEANU : Nu va semna nimeni, tovarăşă profesoară ! Îţi garantez !
MIRELA : De ce ? (Pauză.) Aşa teamă vă e de el ? Mi se pare exagerat.
BĂTRÎNEANU : Vrei s-asculţi sfatul unui om pe care nu degeaba îl cheamă Bătrîneanu ? Rupe hîrtia asta, stimată colegă ! Cu ea ne poţi face rău la toţi !
MIRELA : De ce ? Explicaţi-mi ? !
BĂTRÎNEANU : Într-un timp o duceam foarte prost cu directorul nostru. Ne pedepsea ; ne pîra tot timpul la Inspectoratul şcolar. Şi nu ştiam de ce. Pe atunci se mai ridicau glasuri dintre noi, care-i cereau să facă ba una, ba alta, pentru şcoală. De cîţiva ani însă ne împăcăm foarte bine cu directorul nostru...
MIRELA : Fiindcă nu-i mai cereţi nimic. (Către Irina.) Aşa e ?
IRINA : Tu, Mirela, nu poţi înţelege.
BĂTRÎNEANU : Lasă lucrurile în albia lor, stimată colegă. Directorul nu-i un om rău. Are şi el defectele lui. Dar ce, eu n-am ? Sau d-ta ? Ne-am stricat luni şi ani pînă ne-am obişnuit cu defectele lui. Şi acum ce-ai vrea dumneata ? Să ne amărîm zilele luînd-o cu altul de la început ?
MIBELA : Asta înseamnă abdicare, tovarăşe profesor. Înseamnă să renunţi la propria ta...
BĂTRÎNEANU : Unii sîntem prea bătrîni, stimată colegă ! Îmbătrîniţi înainte de vreme. Ştii ce înseamnă asta ? Că nu mai avem la ce renunţa.
MIRELA : N-aveţi dreptate. (Pune hîrtia pe masă.) Eu pun hîrtia pe masa directorului... şi vom vedea.
BĂTRÎNEANU : Faceţi cum vreţi, stimată colegă. Din partea mea aveţi toată libertatea. Eu sînt adeptul armoniei universale. V-am spus ! Idealul meu e să nu supăr pe nimeni... şi nimeni să nu se lege de mine ! Nu deranjez, ca să nu fiu deranjat ! Omagiile mele stimate colege şi să ne vedem mîine cu bine ! (Către Irina, cu o voioşie silită.) Fiindcă aşa e bine : ca totul să meargă bine, nu ? (Iese.)
MIRELA (revoltată) : Ei, cum, Irina, chiar în halul ăsta v-a adus ? E îngrozitor !
IRINA : Te rog şi eu, Mirela : ia memoriul acela şi rupe-l !
MIRELA : Nici nu mă gîndesc !
DIRECTORUL (intră grav şi distant) : Irina adu-mi o cafea şi un pahar cu apă. (Irina iese.) Tovarăşă profesoară, am de vorbit cu dumneata.
MIRELA : Şi eu cu dumneata.
DIRECTORUL : Poftеşte, te ascult.
MIRELA : Am o propunere pentru viitoarea oră de română. L-am invitat pe Stelu în mijlocul elevilor mei.
DIRECTORUL : Tractoristul ? Pentru ce ? Ca să le vorbească despre tractoare ?
MIRELA : Nu, asta mi-a scăpat. Dar o s-o facem la proxima întîlnire. Acum l-am poftit cu caietele lui de poveşti. Vom improviza o mică şezătoare. Stelu va citi unul din basmele culese de el, iar copiii vor trebui să-l repovestească în scris sub forma unei compuneri libere.
DIRECTORUL : Te poftesc să anulezi totul. Ideea dumitale e ridicolă. Nu cu Stelu vom organiza o şezătoare literară, ci cu doi-trei

www.cimec.ro

scriitori pe care am să-i aduc cu personal de la București.
MIRELA : Regret că se vorbește cu atîta ușurință despre Stelu. El este, poate, cel mai interesant personaj al acestei comune. De ani de zile cutreieră satele adunînd comorile folclorului din regiune. Își cheltuiește pe ele pînă și ultimul ban. Nici un cercetător științific n-ar fi lucrat cu atîta migală și cu atita dragoste la inventarierea și organizarea materialelor adunate. Dumneata ai văzut colecțiile lui de-acasă ?
DIRECTORUL : Nu umblu prin casele oamenilor.
MIRELA : Nu-i nimic, o să le vezi la școală.
DIRECTORUL : Cum ?
MIRELA : Vom înființa un muzeu etnografic la școală. Stelu ne va dona colecțiile lui. După care îl vom îmbogăți și noi cu ajutorul copiilor. Eu m-am oferit să fiu custode...
DIRECTORUL : Ce înseamnă impertinența asta ? Dumneata iei decizii în școala mea ? Nu se va înființa nici un muzeu. Tractoristul să-și vadă de arăturile lui. Dumneata de elevii dumitale...
MIRELA : Nu persoana mea e în cauză tovarășe director. Inițiativa îi revine unei organizații politice. Muzeul va lua ființă sub oblăduirea U.T.C.-ului.
DIRECTORUL : U.T.C.-ul ? Ce amestec are U.T.C.-ul ?
MIRELA : De altfel vom lua legătura și cu Institutul de Folclor. Așa că opoziția dumitale n-o discutăm cu mine, ci cu secretarul Comitetului Comunal de Partid.
DIRECTORUL : Aha, l-ați atras și pe primar de partea voastră ?
MIRELA : Nu știu dacă e potrivit limbajul ăsta electoral, tovarășe director. Cum adică „l-am atras" ? Secretarul unui comitet de partid e un copil pe care îl atragi cu jucările ? Asta e impresia dumitale despre tovarășul Pricop ?
DIRECTORUL : Nu-mi răstălmăci cuvintele. Eu am zis să-și vadă fiecare de treburile lui. Știu. Zumzăie în dumneata ideile ca albinele într-un stup. Ai în cap mii de inițiative, mii de reforme. Ești într-o continuă efervescență... (Dă cu ochii de raportul pus pe birou de Mirela) Ce e asta ?
MIRELA : Încă un produs al efervescenței mele. V-am întocmit un raport amănunțit despre materialul didactic care trebuie procurat cît mai..
DIRECTORUL (nervos) : Cine ți-a cerut dumitale asta ?
MIRELA : Nimeni. Dar oricine predă în școala aceasta, are datoria să observe cît de neutilată este...
DIRECTORUL : Tovarășă profesoară te invit să-ți vezi de treburile dumitale ! Nu te amesteca în școala mea ! Eu fac aici apostolat de 15 ani. N-am sîcîit niciodată forurile superioare cu cereri, cu reclamații... M-am descurcat singur, dumnezeu știe cum !
MIRELA : E comod și profitabil să nu-ți deranjezi șefii, dar prima datorie a unui dascăl...
DIRECTORUL (aspru) : Nu-mi vorbi aici ca la ședințe, domnișoară ! Abia ai ieșit din găoace și vii să-mi faci aici teoria chibritului ? Vezi-ți de lungul nasului ! Nu-mi da mie lecții cum se conduce o școală ! Ți-ai pus în cap să faci vîlvă ? Vrei să se afle la minister c-a sosit la Movila Veche o pedagogă genială ? O mare reformatoare, care l-a pus în umbră pe retrogradul acela de director ?! Te poftesc să te potolești ! Să nu-ți începi cariera cu acte de vandalism pentru că le voi reprima fără cruțare. In școala mea, te fac atentă ! — domnește o disciplină strictă !
MIRELA : Domnește o inerție.
DIRECTORUL : Școala implică un statut riguros, d-ră !
MIRELA : Școala e obrazul comunei. Prin ferestrele ei se reflectă cultura ! Pe băncile ei se scrie viitorul. Acolo unde școala e mediocră și satul e la fel. (A intrat Irina cu cafeaua).
DIRECTORUL (bate cu pumnul în masă) : Nu-ți permit să insinuezi că...
MIRELA : Cunosc replica asta. D-ta ai o tristă specialitate : să bați cu pumnul în masă și să nu permiți ! „Nu-ți permit s-o suspectezi pe femeia aceea", i-ai strigat mamei mele acum 12 ani.
DIRECTORUL : Du-te Irina !
MIRELA (se așează în dreptul ușii) : Rămîi Irina ! „Femeia aceea" era o tînără învățătoare. Venise de cinci luni în școală, cînd ți-ai făcut-o amantă. Abuzînd bineînțeles, de situația d-tale de director.
DIRECTORUL : Nu-i adevărat.
MIRELA (către Irina) : Nu ?
IRINA (încet) : E adevărat.
DIRECTORUL (răstit) : Ai venit să-mi faci un proces ?
MIRELA : Mama ar fi trebuit să ți-l facă.
DIRECTORUL : S-a făcut.
MIRELA : Nu de divorț. Un proces moral. Un proces public.
DIRECTORUL : Ea m-a părăsit. Te-a luat într-o zi și..
MIRELA : Ce legendă mincinoasă ! Parcă-ți aud și-acum strigătul : „ori o dai de suflet, ori pleci cu ea de-aici". Era vorba de mine.
DIRECTORUL : Erai un copil rău.
MIRELA : Eram un copil vitreg. Iar d-ta erai nu numai un tată vitreg ci și un om vitreg, în toată accepțiunea cuvîntului. Te temeai că flerul ascuțit al copilului va sesiza îmbrățișările d-tale furișe cu tînăra învățătoare. Și-atunci ne-ai gonit...
DIRECTORUL : Nu-i adevărat. E vina ei ! (Se uită la Irina.) Eram bărbat. Îmi pierdusem capul. Era atît de...
MIRELA : Era atît de frumoasă ! Știu ! Mi-a spus mama. Ochii bărbaților se aprindeau după tinerețea și farmecul ei. Au trecut 12 ani... și uite ce-a rămas din această frumusețe ! (Irina și-a lăsat capul în jos și lacrimile-i curg în tăcere pe obraji.) Dacă spargi un geam ești dus la miliție și dat în judecată. Dar dacă desfigurezi un suflet, dacă ucizi strălucirea unui obraz — cine te pedep-

www.cimec.ro

seşte ? (Se duce la Irina şi se apleacă asupra ei cu blîndeţe.) Iartă-mă Irina ! Ţi-ai dat seama că n-am nimic cu dumneata. Şi nici cu dumnealui n-aş fi avut, dacă nu mi-aş fi dat seama că e de rea credinţă.
DIRECTORUL : Mă insulţi în propria mea cancelarie ? Voi face imediat un raport la Inspectoratul şcolar.
MIRELA : Rapoarte faci d-ta tot timpul. Pe mine astea nu mă impresionează. Eu sînt sensibilă la argumente. Iar argumentele d-tale sînt dezastruoase. Şcoala asta e cea mai prost cotată din tot judeţul.
DIRECTORUL : E şcoala cu cele mai puţine absenţe. Eu am introdus aici ordinea, disciplina.
MIRELA : Se poate. Dar ea e mai mult un reflex al refulărilor d-tale dictatoriale : să ţi se ciocăncească la uşă. Să se stea smirnă. Să ţi se slugărească... În clasele mele eu am să încerc să introduc şi Cultura.
DIRECTORUL : Notez asta ca un angajament. Am să urmărese rezultatele la elevii d-tale. Dar ideile sau iniţiativele de orice fel te invit să mi le comunici întîi mie. Fără aprobarea mea...
VICTORIŢA (intră grăbită, uitînd iar să bată la uşă) : Aoileo ! A venit...
DIRECTORUL : Cine a venit, toanto ?
MIRELA : Nu-i răspunde !
VICTORIŢA : Cum ?
MIRELA : Cînd îţi zice toanto, nu-i răspunde.
DIRECTORUL : Instigi personalul împotriva mea ? (Către Victoriţa.) Cine a venit ? Răspunde !
VICTORIŢA : Stelu !
DIRECTORUL : Să intre !
STELU : Bună ziua.
DIRECTORUL (forţîndu-se să fie cît mai amabil) : Noroc tovarăşe Stelu, la loc. Ai sosit mai devreme...
STELU : Vroiam să discut ceva cu dvs.
DIRECTORUL : Ştiu şi mă bucur că U.T.C.-ul se interesează, în sfîrşit, de şcoala noastră. Am reflectat mult zilele astea la ideea noastră cu muzeul etnografic. Înclin să cred c-ai avut dreptate. E momentul să organizăm un asemenea muzeu.
STELU : Hm ! E rîndul meu să mă bucur. Pînă mai ieri nu mi-aţi vorbit astfel.
DIRECTORUL : Asta pentru că eu cîntăresc bine deciziile pe care le iau. Să trecem la acţiune tovarăşe secretar. Deşi sînt foarte ocupat, voi fi custodele acestui muzeu.
STELU : Cel mai bun custode e şcoala. Şi-apoi o avem pe tovarăşa Mirela care...
CRISTIAN (intră grăbit) : Salut ! Am ajuns bine ?
DIRECTORUL : Foarte bine !
CRISTIAN : L-am zărit în urma mea şi pe...
VICTORIŢA : A venit primarele.
STELU (reproş) : Victoriţa !
VICTORIŢA (încet) : Am zis aşa numai ca să-l necăjesc pe don director. (Iese.)
PRIMARUL : Noroc, oameni buni. (Către director) Ce e frate cu convocarea asta năzdrăvană? Victoriţa nu s-a priceput să-mi spună decît că „o şedinţă mare la don director".
DIRECTORUL : Apoi toan... (Se opreşte văzînd mişcarea Mirelei) nepriceputa aia ! Stimaţi tovarăşi, v-am chemat pentru că...
MIRELA : Eu pot să rămîn ? Pe mine nu m-aţi chemat.
DIRECTORUL : D-ta, de fapt...
PRIMARUL : De vreme ce sîntem în şcoală, orice cadru didactic e binevenit la această adunare.
DIRECTORUL (schimbînd imediat direcţia) : Exact ! Reprezentantul partidului ţi-a răspuns clar şi precis la întrebare. Stimaţi tovarăşi lansez un apel disperat pentru salvarea acestei şcoli. Ne trebuie un local nou. Nu mai putem profesa în cocioaba asta. (Patetic) Se află aci organele de partid şi de stat. Se află intelectualitatea satului. În faţa tuturor mă adresez dvs. : daţi-ne bani pentru o şcoală nouă tovarăşe primar !
PRIMARUL : De unde să-ţi dau bani tovarăşe director ? Fondurile noastre sînt... cîte sînt !
DIRECTORUL (fals îndurerat) : Aţi auzit ? Iată răspunsul care m-a dezarmat întotdeauna : „n-am fonduri" ! (Către primar.) La fel mi-au răspuns şi predecesorii dvs. Ştie cineva cît m-a durut asta ? Cît m-a demoralizat ! Nu ştie ! Lumea doar te acuză. Şi-alît ! (Cu o nouă poză demagogică) Atunci ce ne facem tovarăşi ? Cum ieşim din impas ?
MIRELA : Există o soluţie foarte simplă...
CRISTIAN : Care ?
MIRELA : Să ne descurcăm singuri.
PRIMARUL : Dragii mei, sîntem — vorba aceea — gînd la gînd cu bucurie. Dacă punem umărul cu toţii, putem construi şcoala, zic eu, în cel mult un an de zile.
STELU : Eu aş zice chiar mai degrabă. Asta pentru că ştiu de ce sînt în stare uteciştii mei.
DIRECTORUL : Noi, singuri ? Să ridicăm o şcoală, în mai puţin de un an ? Tinere, nu cumva te îmbeţi cu apă rece ?
STELU : Nu ştiu ce vă miraţi atîta, tovarăşe director. Dumneavoastră nu citiţi ziarele ? Adică alţii pot face un cincinal în patru ani şi jumătate, iar noi, o comună întreagă n-om putea să clădim o şcoală în mai puţin de un an ?
PRIMARUL : Fii pe pace, Stelule. O vom clădi. De îndată ce mă întorc la primărie voi convoca oamenii să ne sfătuim, cum să începem treaba.
CRISTIAN : Aşa, aşa. Mai demult trebuia să faceţi asta. Poate am fi avut astăzi şi un dispensar ca lumea, şi străzile pietruite şi un parc... Dar cam v-aţi lăsat pe tînjeală, s-o recunoaştem.
PRIMARUL : „V-aţi" ! Dar d-ta, doctoraşule, unde vieţuieşti ? Pe planeta giganţilor ?
CRISTIAN : Mă rog. Şi eu sînt în aceeaşi oală.
DIRECTORUL : N-are rost să ne aruncăm învinuiri reciproce. Tovarăşi, daţi-mi voie. Fac apostolat în comuna asta de 15 ani. Tragedia e alta. Localnicii n-au tragere de inimă. Sînt refractari. Sînt delăsători. Venisem plin

de ambiții, de idealuri. Ca voi. Am fost înfrînt. Recunosc. Am fost zdrobit. Am fost silit — și aceasta-i cel mai grav lucru — am fost silit să mă resemnez. Așa cum veți fi și voi siliți să vă resemnați.
MIRELA : Cine m-ar putea sili să dezertez, decît propria mea conștiință ?
DIRECTORUL : Vorbe mari tovarășă profesoară. Mie vorbele mari îmi strepezesc dinții !
PRIMARUL (cu umor) : Asta am spus-o eu, tovarășe director.
DIRECTORUL : Se potrivește și aici. Așa mă jucam și eu cu vorbele mari. Dar n-a ținut mult. O să vă convingeți pe pielea dvs.
PRIMARUL : Ești cam prăpăstios, tovarășe director, nu te supăra.
DIRECTORUL : Sînt resemnat. Poate mai mult chiar : sînt speriat.
PRIMARUL : Speriat ? De ce ?
DIRECTORUL : De indolența localnicilor. De nepăsarea lor. E o boală specifică acestui sat, o boală fără putință de tămăduire.
CRISTIAN : Ei, asta-i !
DIRECTORUL : Da, da, doctore ! Orice maladie are o cauză precisă. D-ta știi satul. Boala acestor locuri vine de la ceva foarte grav : oamenii de aici nu țin la satul lor !
STELU : Nu-i adevărat.
CRISTIAN : De unde ai tras d-ta concluzia asta, tovarășe director ?
DIRECTORUL : Dintr-un fapt pe care-l puteți controla și dvs. : migrația localnicilor. Cercetați cîți oameni își părăsesc satul în fiecare an...
PRIMARUL : Să cercetăm și cîți se întorc.
STELU : Tocmai asta e !
DIRECTORUL : Cine s-a întors ?
PRIMARUL : Dumneaei, de pildă ! (Arată pe Mirela).
DIRECTORUL : Dumneaei e o excepție.
STELU : Nu-i adevărat. Și agronomul s-a întors și cei doi maiștri de la atelierul de tîmplărie, și...
DIRECTORUL : Tinere...
STELU : N-ați vrea să mă socotiți — măcar pentru discuția asta — nițel mai bătrîn ?
DIRECTORUL : Tovarăși, faceți apel la logică și-mi veți da dreptate. Ce i-ar putea reține pe localnici în Movila Veche ! (A intrat Bogdan și a rămas lîngă ușă) Săracă e ! Dosnică e ! De ce-ar rămîne aici ?
PRIMARUL : O vom schimba.
DIRECTORUL : Cum ? Cu ce ? Petrol avem ? N-avem ! Minereuri sînt ? Nu sînt ! Pădure e ? Nu e ! Vreo industrie are ? N-are !
MIRELA (scoasă din fire de fățărnicia directorului) : O să aibă o comoară! (Stupoare.)
DIRECTORUL : Ce-o să aibă ?
MIRELA : Un tezaur ! Știți că dînsul face sondaje în Cetățuia noastră. Ei bine, tovarășul Cordoneanu a descoperit urmele unui fabulos tezaur.
PRIMARUL : Adevărat ?
STELU : În dealul nostru ?
CRISTIAN : Ce fel de tezaur ?
MIRELA : Un tezaur de proveniență geto-tracică. Parc-așa ziceai, nu tovarășe arheolog ?
BOGDAN (luat prin surprindere se bîlbîie încurcat) : Mda, e posibil... Sînt ipoteze emise în funcție de primele sondaje...
DIRECTORUL : În dealul acela ? Ai găsit urmele unor civilizații ?
BOGDAN : Mda !...
MIRELA (intervine repede ca să nu se observe șovăielile lui Bogdan) : Tot dealul e un uriaș rezervor arheologic. Ca la Mirănești. N-ați auzit de muzeul de la Mirănești ? Președintele Consiliului Popular Județean l-a înființat. E pasionat după arheologie. Dealtfel tot el l-a trimis pe dînsul aici.
DIRECTORUL (atent) : Primul secretar ?
MIRELA : Acum vin la Mirănești vizitatori din toată lumea. Satul s-a dezvoltat, s-a îmbogățit.
DIRECTORUL : Foarte interesant. Ați scos cumva primele vestigii ? Ar fi bine să le vedem și noi.
BOGDAN : Nu, dar... e o chestiune de...
PRIMARUL : De cîteva zile, nu ?
MIRELA : Trebuie să înceapă săpăturile în mod organizat.
STELU : Tovarășe arheolog, dacă ai nevoie de ajutoare, spune-mi. Venim cu sape, cu lopeți. Numai să faci un semn și sîntem gata.
DIRECTORUL : Unde ți-ai stabilit cartierul general ? Biroul d-tale, sediul științific ca să zic așa, unde e ?
BOGDAN : Nu știu... n-am nevoie... deocamdată eu...
DIRECTORUL : Ba ai nevoie. Îți ofer un loc în cancelaria mea. Voi da imediat instrucțiunile de rigoare. (Iese.)
BOGDAN : Nu, vă rog...
PRIMARUL : Ei, să mergem tovarăși. Azi a fost ziua veștilor bune. Tovarășul director, care a ridicat problema școlii noi. Dumnealui care ne pune în brațe o comoară...
DIRECTORUL (reintră) : În inima mea a înflorit bucuria, tovarăși. E momentul să iasă din anonimat și această oropsită localitate.
PRIMARUL : Pentru asta trebuie să ne sfătuim cu toată suflarea satului cum e mai bine de făcut. Așa că pe mîine dimineață, la primărie.
STELU : Eu-s cel mai grăbit. Mă iertați c-o șterg înaintea dvs... dar m-așteaptă băieții. Vă salut. (Iese.)
MIRELA (încet) : Doctore, am ceva de vorbit cu dumneata...
CRISTIAN : Acum nu mai pot zăbovi. Am dat oră la doi bolnavi.
MIRELA : Nu-i nimic. Te aștept aici. E ceva important.
CRISTIAN : Bine. Salut. (Iese.)
DIRECTORUL (către Primar) : Eu merg cu dumneata la primărie. Să ne așternem la treabă chiar de astăzi. Parcă așa ziceai, nu ? Avem atîtea amănunte de pus la punct.
PRIMARUL : Vino frate dragă. Te-am rugat să-mi calci pragul cît mai des.
DIRECTORUL (către arheolog) : D-ta să nu pleci. I-am spus nevesti-mi să-ți facă o cafea.
PRIMARUL : Cu bine, tovarășă Mirela. (Confidențial.) Și să știi că-ți mulțumesc.
MIRELA : Pentru ce ?

www.cimec.ro

PRIMARUL : Cum „pentru ce“ ? Pentru că te-ai întors. Altfel cu ce-i închideam gura directorului ? (Ies toți.)
MIRELA (se așează și-și prinde fruntea în palme obosită) : Hai prietene ! Dă-i drumul !
BOGADAN : La ce ?
MIRELA : La reproșuri. Te jenezi ? Am să le înșir eu în locul tău. (Luînd intonația lui Valeriu din actul I) De ce Mirela ? Cu ce drept lansezi o știre pe care eu nu ți-am confirmat-o ? (O mică pauză.) N-o făceam, credemă, dar m-a scos din fire directorul cu insolența lui. (Imitîndu-l.) „Petrol, avem ? N-avem ! Industrie e ? Nu e !“ Știi — mic, e mult pînă-mi sare mustarul...
BOGDAN : Am observat.
MIRELA : Bruftuluiește-mă ! O merit ! Apoi ridică-te și pleacă. Și cînd pleci, nu uita să trîntești ușa... Acesta e un gest foarte bărbătesc !
BOGDAN : Se poate pleca și altfel.
MIRELA : Poftim ?
BOGDAN : Depinde cu ce intenții ai venit.
MIRELA (îl privește lung) : Oti e convinsă c-ai venit pentru mine. Mă refer la venirea ta în sat. Zice că eu te-am încurajat să rămîi. Tu ce crezi ?
BOGDAN : Cred că Oti e cam indiscretă.
MIRELA : Ca toate femeile care au suferit o decepție.
BOGDAN : Bărbații au o structură mai fermă. Ei știu să suporte o decepție.
MIRELA (privindu-l atentă) : Vorbești din proprie experiență ?
BOGDAN : Evident.
MIRELA : Mai veche ?
BOGDAN : Recentă.
MIRELA : Aci ?
BOGDAN : Da.
MIRELA : Te-am decepționat ?
BOGDAN : Aș zice că... m-ai redimensionat.
MIRELA : Adică ?
BOGDAN : Devenisem într-un fel omul lui Marcuse : trăiam numai și numai pentru tine, respiram numai prin tine, mă gîndeam numai la tine. O micro-societate de consum, care n-avea alt ideal decît făptura ta. Asta a durat șase zile.
MIRELA : În a șaptea, Creatorul obosise... și s-a culcat.
BOGDAN : Eu am modificat puțin Biblia. La mine s-a trezit.
MIRELA : Și ?
BOGDAN : Azi e a șaptea zi !
MIRELA : Cam tîrziu mi-ai ghicit jocul.
BOGDAN : Recunosc.
MIRELA : E o facultate înnăscută a femeii. N-am crezult c-o să pot juca teatru atît de bine! L-am jucat totuși...
BOGDAN : Excepțional !
MIRELA : Cînd am strigat : „Bogdane, nu pleca“...
BOGDAN : Am fost convins c-o faci pentru persoana mea.
MIBELA : Aceeași eroare ca și Otilia. (O mică pauză) Ești rău supărat pe mine ?
BOGDAN : Nu te pot condamna. Te interesa ceva mai important decît modesta persoană a unui arheolog. Te interesa destinul satului tău. Reținerea mea aci n-avea un scop sentimental, ci unul strict, cum să zic ? Strict...
MIRELA : Mercantil ?
BOGDAN : E prea tare cuvîntul. Aș zice mai bine „social-politic“. Aveai nevoie de tezaurul din deal. Și-atunci m-ai folosit ca pe-o unealtă binevenită.
MIRELA : Ești crud !
BOGDAN : Sînt lucid. E a șaptea zi. Ți-am spus.
MIRELA : Nu ți-am dat totuși nici o speranță în cele șase zile. Recunoști ?
BOGDAN : Mi-ai dat mai mult. Mi-ai dat o dublă negație : „nu mai am logodnic“ ! Și „nu mai vreau să fiu iubită“ ! Or două negații pot da o afirmație. Ceea ce nu s-a întîmplat în cazul tău. La tine afirmația era o mistificare. Un simplu joc bine calculat.
MIRELA : De ce te-ai pretat la el ?
BOGDAN : La început nu l-am ghicit. Apoi am intrat în pielea jucătorului ghinionist : mai tragi o carte ! Și încă una ! Îmi găsisem și-o mică superstiție : „dacă descopăr comoara, o cîștig pe Mirela“...
MIRELA : E mai bine să mizezi pe o comoară, decît pe o femeie.
BOGDAN : Eu am mizat pe amîndouă.
MIRELA : Deci mai ai încă timp.
BOGDAN : Poftim ?
MIRELA : Să descoperi comoara.
IRINA (intră cu o cafea) : Scuzați c-am întîrziat, dar n-aveam zahăr în casă și...
BOGDAN : Sînteți prea amabilă ! Vă mulțumesc.
CRISTIAN (intră zgomotos) : Salve copii ! Ce fac porumbeii ? (Văzînd tresărirea ostilă a celor doi) Ce-i ? S-a interzis cuvîntul „porumbeii“ ? A cui e cafeaua asta ?
IRINA : A tovarășului...
CRISTIAN : Splendid ! O beau eu ! (O bea.) Tovarășul are și-așa pulsul destul de accelerat.
IRINA (lui Bogdan) : Vă fac alta. (Iese.)
ROGDAN : Nu, lăsați.
CRISTIAN (Mirelei) : Ziceai că vrei să-mi spui nu știu ce. Dar după pozițiile de tablou alegoric în care v-am surprins, cred că e mai bine să mă retrag !
BOGDAN : Nu, nu, rămîi doctore. Eu am ceva urgent de rezolvat. (Mirelei) Mă reîntorc în zece minute. (Iese.)
CRISTIAN : Ei ? Iată-ne singuri. Deci... să punem patefonul !
MIRELA : Doctore, am nevoie de dumneata.
CRISTIAN : Aoleu ! Ca medic ?
MIRELA : Ca om.
CRISTIAN : Ce-o mai fi și aia ? Îmi dai voie să mă mir ?
MIRELA : Desigur ! Dar poți să te miri mai bine stînd jos. Așa că ia loc. (Cristian își scoate o țigară și-un chibrit.) Bănuiesc că între timp mi-ai cerut voie să și fumezi... (Doctorul rămîne cu chibritul în aer ; ea continuă zîmbind.) Da, da, aprinde-o, aprinde-o. Știi, am o fobie... Fobia mitocăniei. Mai ales de cînd am văzut niște bărbați invitînd la dans femeile cu țigara în gură. Era un res-

taurant de mare lux. Erau și mulți tineri acolo. Afară pe ușă scria „ținută obligatorie", iar înăuntru bărbații dansau, sufiud fumul în nasul partenerelor. Atunci l-am chemat pe responsabil și i-am recomandat să pună pe ușă un alt aviz : „educația obligatorie".

CRISTIAN : Nu cumva ceri prea mult de la semenii noștri, tovărășico ?

MIRELA : Prea mult ? Cînd construim hidrocentrale care mută fluviile din loc ca pe niște cutii de chibrituri ? Cînd la fiecare pas ți se protăpește în cale cîte un gigant industrial ? Buna creștere de ce nu crește odată cu toate acestea ?

CRISTIAN : O conștiință nouă se formează greu.

MIRELA : Nu ți-am cerut un răspuns de seminar politic.

CRISTIAN : Poate că e o boală a secolului ?!

MIRELA : Hai să nu confundăm mojicia cu mașinismul !

CRISTIAN : Poate că e o consecință.

MIRELA : Eu nu te învinovățesc c-ai încercat s-o săruți pe Otilia. E o fată încîntătoare.

CRISTIAN : Este !

MIRELA : Aș zice c-ai reeditat gestul acelui exaltat care a furat portretul „Giocondei" de la Luvru numai pentru că se îndrăgostise de perfecțiunea ei. Ceea ce m-a revoltat la d-ta a fost explicația stupidă cu care te-ai justificat : „vreau o răsplată, fiindcă v-am adus cu mașina".

CRISTIAN : Păi ce naiba era să zic cînd m-ai luat la trei-păzește ?

MIRELA : Ca să furi un tablou sau să săruți o fată pe care o vezi prima dată, e un soi de nebunie. O femeie te poate scuza pentru asta. Dar nu-ți poate ierta gafa de a te justifica. Nebuniile nu se justifică. Se comit ! (Alt ton.) Ce este doctore ? De ce mă privești așa ?

CRISTIAN : Să mă ia dracu dacă nu ești mai inteligentă decît poate să fie în general o femeie !

MIRELA : Eu cred că sînt mai mult o femeie cu intuiție.

CRISTIAN : Ferească dumnezeu ca într-o femeie să se împletească inteligența cu intuiția. Înseamnă că diavolul și-a luat chip de om.

MIRELA (zîmbește) : Deci îmi atribui calități mefistofelice ? Bravo ! Atunci ai să-mi vinzi ceva ! Sau mai bine zis ai să-mi închiriezi, pe-o perioadă de timp...

CRISTIAN : Ce anume ?

MIRELA : Sufletul d-tale.

CRISTIAN : Nu înțeleg ! ? (Arătîndu-și fruntea plesuvă) Faust era și el un tip cu început de chelie ?

MIRELA : Doctore, vreau să-mi faci un mare serviciu. Nu te arăta atît de alarmat. Nu e politicos. E vorba de prietena mea.

CRISTIAN : Ce i s-a întîmplat prietenei d-tale ?

MIRELA : Nimic special. Judecă o clipă : o fată splendidă, răsfățată, cochetă, elegantă, care aterizează, fără nici o tranziție, direct pe lavița tușii Lisaveta din Movila Veche !

CRISTIAN : Hm ! Mda ! S-ar putea să ai dreptate...

MIRELA : Atunci dă-mi o mînă de ajutor, doctore. Vreau s-o repun pe Oti pe linia de plutire.

CRISTIAN : Asta nu se rezolvă cît ai bate din palme. Numai sfînta Vineri făcea minuni la drumul mare !

MIRELA : Să începem totuși cu ceva.

CRISTIAN : Cu ce ?

MIRELA : Cu gafa d-tale. Ai întîlnit o fată. Îți place. E superbă. Ce faci ?

CRISTIAN : O iau în brațe și-o pup.

MIRELA : Nu stimabile ! Asta ai făcut. Și rău ai făcut ! Ai început cu sfîrșitul. Ca filozoful acela care punea căruța înaintea cailor. Toți vă credeți Don Juani. Dar d-ta știi ce făcea adevăratul Don Juan ?

CRISTIAN : Bănuiesc.

MIRELA : Habar n-ai ! Istoria n-a consemnat decît numărul femeilor cucerite de Don Juan. Dar s-a întrebat cineva cîtă trudă a cheltuit faimosul seducător pentru femeile care i-au căzut în brațe ? Cîte ochiade, cîte suspine, cîte bilețele tandre, ticluite cu migală pentru fiecare vanitoasă în parte ? Cîte flori rupte de prin parcurile Sevilei, — fiindcă de la florărie, l-ar fi costat o avere, nu ? Cîte sute de concerte și cîte mii de dolari ar fi scos un Tom Jones sau Elvis Priesley, din serenadele cîntate de înfocatul Don Juan pe sub ferestrele dulcineelor ! Da, da ! Nu era o treabă ușoară ! Ca să nu spun de cîte ori îl durea genunchiul acela reumatic, sau spondiloza cervicală și el trebuia să escaladeze totuși balcoanele, să-și facă vînt prin fereastre sau să se cațere pe acoperișuri... Că deh, dac-ar fi venit hanul pe ușă, n-ar mai fi trezit fiorii aventurii în inimile domnițelor care-l primeau în iatacurile lor. Și cine știe oare de cîte ori sărmanul Don Juan, care sărise în seara aceea de pe o fereastră mai înaltă sau de pe un burlan mai scurt, nu s-a îndreptat, șontîc-șontîc spre casă, gemînd și blestemînd în sinea lui păcătoasa meserie de seducător pe care și-o alesese. Acesta era Don Juan. Sîrguinciosul Don Juan ! Iar voi veniți acum și-i uzurpați numele. D-ta te repezi cu botul înainte, toc ! și crezi că ne-ai dat gata. Nu, doctore. Mai întîi trebuie să-i faci curte...

CRISTIAN : Cui ?

MIRELA : Otiliei. Ce mai întrebi ? Trimite-i flori !

CRISTIAN : De unde ?

MIRELA : Te privește. Amenajează o seră. Adu de la București cu Aviasanul. O floare înseamnă ceva care s-a cam pierdut în secolul nostru ! Înseamnă un omagiu. Trimite-i flori, doctore ! E un gest care egalează o metaforă. L-ai citit pe Saint Exupery ?

CRISTIAN : De ce să zic că da ?!

MIRELA : Spune el undeva : „cînd cineva iubește o floare care e singură în felul ei printre florile ce trăiesc pe milioane de stele, e destul să privească cerul înstelat, ca să fie fericit".

www.cimec.ro

CRISTIAN (o privește extaziat) : Măi-măi !
MIRELA : Ce e ?
CRISTIAN : Timpit am fost ! Mai bine te pupam pe d-ta.
MIRELA : Acum e prea tirziu.
CRISTIAN : Mare noroc pe capul arheologului !
MIRELA: Nu invidia niciodată pe altul. Deci, flori. Eventual și niște dulciuri. Apoi bilețele. Femeile sînt foarte sensibile la genul epistolar. Apropo : te pricepi să ticluiești o scrisorică mai tandră ?
CRISTIAN : Mă faci să rîd !
MIRELA : Să nu rîzi. Sînt tineri pentru care o scrisoare de dragoste se compune din următoarele cuvinte : „Vino diseară la Katanga. Ciao". Găsește un stil mai convenabil.
CRISTIAN : Dacă se îndrăgostește de mine ?
MIRELA : Cine ? Oti ? Nici un pericol. Nu ești genul ei.
CRISTIAN : Sau... Dacă mă îndrăgostesc eu de ea ?
MIRELA : D-ta ? Ar fi trebuit să te îndrăgostești din prima clipă. Dacă n-ai făcut-o, înseamnă că n-ai vocația nebunului care fură tablouri de la Luvru ! (Pauză.)
CRISTIAN : Mirela, știi ceva ?
MIRELA : Ce ?
CRISTIAN : Dar nu te superi ?
MIRELA : Promit !
CRISTIAN : Ești dată naibii !
MIRELA : Adică cum ?!
CRISTIAN : Ești o fată pe cinste ! Jos pălăria. Păcat că nu e postul liber, că te alegeam primar ! (Intră Bogdan.)
MIRELA : E un compliment ?
CRISTIAN : E o declarație electorală. (Se ridică) Am întins-o ! O să mă gîndesc la ce mi-ai spus și-o să acționez ! (Îi dă un bobîrnac lui Bogdan.) Norocosule ! (Iese.)
MIRELA : Ce-ai avut atît de urgent de rezolvat ?
BOGDAN (calm) : Mi-am făcut valiza.
MIRELA (încremenită) : Cum ?!
BOGDAN : E în vestiar.
MIRELA : De ce ?
ROGDAN : Regret Mirela, dar nu mă pot preface că nu te iubesc.
MIRELA (după o pauză, puțin deconcertată) : Asta vrea să fie... o declarație ?
BOGDAN : Mi-ai cerut o explicație pentru valiza mea din vestibul.
MIRELA : Aveai parcă o superstiție : jucai totul pe-o carte. Ce s-a întîmplat ? S-a consumat tot pachetul ? Sau nu mai crezi în propria ta superstiție ?
BOGDAN : Ba da, tocmai de aceea plec.
MIRELA : Nu înțeleg.
BOGDAN (își privește ceasul) : Mai sînt zece minute pînă la plecarea autobuzului : deci să cronometrăm. Trebuie să-ți explic totul în șapte minute, ca să-mi rămînă trei pentru îmbarcare. (Grav.) Mirela, n-am nici o șansă să te cîștig.
MIBELA : De ce ?
BOGDAN : In dealul acela nu există nici o comoară ! Nici o urmă de vestigii arheologice.
MIRELA : Cum ?! De unde știi ? Abia ai început săpăturile.
ROGDAN : O știu de două zile, dar am tăcut. Mă încăpățînam să sper imposibilul. Era în joc o altă comoară care pentru mine reprezenta totul. Și... am pierdut !
MIBELA : Nu se poate !
BOGDAN : Sînt cel mai în măsură s-o afirm.
MIRELA : Și satul ? Dumnezeule, ce se va întîmpla cu satul ăsta, Bogdane ?
BOGDAN (iritat) : Ce se întîmplă cu toate satele republicii noastre. Se va dezvolta și fără să aibă neapărat o comoară la chimir.
MIRELA (pe gînduri) : Hh ! Ce ironie ! Și eu mizasem totul pe-o carte. Și eu am pierdut. Sînt conștientă. Poate ceva mult mai de preț decît o comoară.
BOGDAN (atent) : Tu n-ai pierdut încă. (Își privește ceasul) Mai ai trei minute ca să întorci roata istoriei. Asta în eventualitatea că te interesează și ce-o să se întîmple cu mine după scurgerea celor trei minute.
MIRELA : Un ultimatum ?
BOGDAN : O alternativă.
MIRELA : Adică.
BOGDAN : Mi-aș putea continua săpăturile încă o lună-două. Între timp fierberea se potolește. Oamenii se iau cu alte treburi... și încet-încet comoara cade în uitare.
MIRELA : Și de ce nu procedezi altfel ? (Pauză.) Vrei să te reții eu ? Să te reții pentru a doua oară, nu ? De ce ? Ca să reeditäm jocul invers ? (El nu răspunde ; puțin iritată de tăcerea lui) Ai o istețime foarte subtilă, Bogdane. Încep să ți-o admir...
BOGDAN: Mersi. Mai bine mai tîrziu...
MIRELA : Prima dată te-am reținut pentru comoară. Acum știu că ea nu există. Deci pentru ce te-aș reține de data asta ? Pentru mine, nu ? Sublimul Romeo pe care mîndra Julieta îl roagă să nu plece !
BOGDAN (cu un ușor surîs) : Ai ghicit !
MIRELA : Cu alte cuvinte, îmi ceri un răspuns ?
BOGDAN : N-am formulat nici o întrebare.
MIRELA : O formulezi acum. Și încă sub amenințarea secundelor. Nu ești cumva mult prea orgolios, Bogdane ? Mult prea posesiv ?
BOGDAN : Plutești într-o gravă confuzie. Tu vorbești de orgoliu, iar eu vorbeam de dragoste.
MIRELA : Dragoste ? Nu cumva te joci cu cuvintele ? Ai dat capul pe spate, ți-ai bombat pieptul ca un conchistador ofensat și pleci ! De ce pleci ?
BOGDAN : Pentru că am nevoie de-un control, de-o verificare. Și-a mea și-a ta ! Și nu putem verifica nimic la modul suprem, în viață, decît prin proba incandescenței. Trebuie să ardă, să se combustioneze ceva în retortele noastre sufletești, pentru ca să ne dăm seama dacă sîntem capabili să trăim „Frumosul" ?! Fiindcă asta e dragostea, după părerea mea : „Frumosul" ! Iubita mea e frumoasă ! Cerul e frumos ! Valurile mării sînt frumoase ! Muzica lui Beethoven e frumoasă ! Versul lui Eminescu e frumos ! Mîna olarului e frumoasă ! Ochii minerului, mînjit

de cărbune, sînt frumoşi! Visurile mele sînt frumoase. Tremurul cu care m-aplec peste buzele iubitei e frumos! Nimic nu e dizgraţios, vulgar, teluric... Absolut nimic! Dar ca să atingi Frumosul acesta sublim, venind în acelaşi timp din două direcţii opuse, nu e o treabă uşoară. Ca dovadă. Şi atunci... (Se opreşte şi o priveşte surîzînd.)
MIRELA : Eşti convins că toţi oamenii sînt în stare să realizeze „frumosul" acela de care vorbeşti ?
BOGDAN : Nu ştiu. Ştiu doar că nu poate fi realizat decît priu sentimentul fatalităţii şi al ireparabilului. Înţelegi Mirela ? Al ireparabilului ! Iată ceea ce lipseşte dintre noi. (Îşi priveşte ceasul.) Mai sînt încă 70 de secunde ; după trecerea lor acest sentiment va începe să se instaleze în sufletele noastre. Din clipa aceea vom verifica, vom şti dacă golul cel negru, care se numeşte „depărtarea", ne uneşte, sau ne desparte. Uneori e necesară o despărţire, ca să descoperi preţul fericirii. Aşa cum alteori e necesară o disperare, ca să descoperi o bucurie.
MIRELA : Mi-e teamă...
BOGDAN : După ce se vor scurge secundele acestea, vom începe să ştim dacă putem trăi unul fără celălalt.
MIRELA : E cam cinică experienţa asta, Bogdane !
BOGDAN : Nu contest. Dar e salutară !
MIRELA : Poate deveni foarte dureroasă. Te-ai gîndit ?
BOGDAN : Accept orice suferinţă, în afară de aceea de-a fi ridicol. Am prea multe visuri, ca să mi le vînd pe cîteva fărămituri de pîine. Prefer să mor de foame în pustiu ! Profeţii aceia erau nişte idealişti demni de tot respectul.
MIRELA : Cred c-am avut dreptate ! Eşti îngrozitor de orgolios, Bogdane !
BOGDAN (după o pauză) : Mirela !
MIRELA : Da ?
BOGDAN : Cred c-am să te sărut.
MIRELA : Din orgoliu ?
BOGDAN : Din disperare. Peste cîteva secunde o să-mi dau seama cît am fost de idiot cu toate teoriile mele.
MIRELA : Cîte secunde mai sînt ?
BOGDAN : Opt.
MIBELA : Facem numărătoarea inversă ?
BOGDAN : Şapte...
MIRELA : Şase...
BOGDAN (o cuprinde încet în braţe) : Cinci...
MIRELA : Patru...

(Bogdan se apleacă s-o sărute şi-n clipa aceea năvăleşte Victoriţa).

VICTORIŢA : Domnişorico... (Văzînd tabloul din faţa ei se retrage înapoi speriată) Aoileeeoo! (Iese.)
MIRELA (se desprinde din braţele lui) : Ultimele două secunde i-au aparţinut Victoriţei.
BOGDAN : Poate că ea a întors roata istoriei, nu ?
MIRELA (bătînd în retragere) : Poate.
BOGDAN : La revedere Mirela.
MIRELA : La revedere Bogdane.
BOGDAN (ezită o clipă) : O să-mi dai voie să-ţi scriu ?
MIRELA : M-ai mai întrebat asta şi-acum zece zile.
BOGDAN : De fapt nu s-a schimbat nimic faţă de atunci, nu ?
MIRELA : Absolut nimic.
BOGDAN : Ai o predilecţie pentru cuvîntul „absolut".
MIRELA : Poate e o deformare a fiinţei mele. Caut „absolutul" în toate.
PRIMARUL (ciocăneşte şi intră zgomotos) : Uff ! Bine că te-am găsit tovarăşe arheolog.
BOGDAN : De ce ?
PRIMARUL : Gata !
BOGDAN : Gata, ce ?
PRIMARUL : I-am scris !
BOGDAN : Cui ?
PRIMARUL : Tovarăşului Velcescu, preşedintele Consiliului Popular Judeţean.
MIRELA (speriată) : Ce i-ai scris ?
PRIMARUL : I-am mulţumit că l-a trimis pe dumnealui încoace... (Către Bogdan) I-am spus c-ai dat de urma unei comori grozave în Movila Veche şi că te ţinem aci pînă ce ne pui în stăpînirea ei.
BOGDAN (cade pe un scaun cu o grimasă tragi-comică) : Aoileo !

CORTINA

ACTUL III

Același decor, după cîteva luni de zile. E duminică. În cancelarie se află Mirela și Otilia care corectează extemporalele elevilor. Înarmată cu o cîrpă, Victoriţa șterge praful, mai mult ca să-și facă de lucru prin preajma fetelor și să tragă, ca de obicei, cu urechea la ce vorbesc ele ; pe pereți au fost prinse ghirlande de verdeață și o hîrtie pe care scrie „Bine ați venit".

OTILIA (fără să ridice ochii de pe caietele pe care le citește) : **Și cînd vine ?**
MIRELA : Nu știu. Primarul a vorbit la telefon cu județeana. (Pauză.)
VICTORIŢA (în șoaptă Otilei) : **Domnișorico !**
OTILIA : Ei ?
VICTORIŢA : Cine vine ?
OTILIA : Ce te privește ?
MIRELA : Oti, n-o mai repezi.
VICTORIŢA : Să știu și cu cine vine ! (Către Oti.)
OTILIA : Cineva de la partid.
VICTORIŢA : E mai mare ca don director ?
OTILIA : Auzi vorbă ! Dacă-l ia la rost pe directorul nostru, intră in pămînt de șapte coți !
VICTORIŢA : Aoileo !
MIRELA : Să nu mai tot zici „aoileo" !
VICTORIŢA : Să-l întrebe numai de ce vorbește urît cu oamenii. Nu domnișorico ?
MIRELA : Multe ar trebui să-l întrebe. Rupe foaia la calendar Victorițo. Azi e duminică.
OTILIA (către Mirela) : **A fost bună ideea ta!**
MIRELA : Care ?
OTILIA : Să ne folosim de povestea comorii, pentru a-i atrage pe copii spre folclorul regiunii. Ai mei au făcut niște compuneri foarte bune.
MIRELA : Și-ai mei la fel.
OTILIA : Ascultă ce istoric frumoasă mi-a așternut unul : (citind) „Povestea comorii din deal o știe și mama de la bunica ei. Se zice că acolo ar fi fost de mult o cetate în care stătea voievodul țării și c-ar fi multe comori îngropate în fundul pămîntului. Dar cînd au săpat oamenii a zbucnit dinlăuntru o vîlvătaie mare de foc și i-a răpus pe toți. De-atunci nu s-a mai încumetat nimeni să caute comoara. Mama zice că la mijloc e un blestem".
MIRELA : Povești !
OTILIA : Stai, că partea cea mai frumoasă de-abia acum vine. Ascultă : „...Dar cel care va vrea să dea de urma comorii trebuie să privească la nămiezi brîul fermecat care încinge mijlocul satului nostru. Dacă va desface brîul în două, va găsi la nodul lui lemnul lucrat de mîna meșterilor. Acolo dacă va face zece pași în lături va da de locul unde se înnoadă capetele brîului cu cerul. La capătul brîului dinspre soare-apune va astupa răsuflarea pămîntului cu palmele strîns lipite... și atunci va ști unde se află comoara"... Nu e frumos ?
MIRELA : Ba da. Să-i dai o notă mare băiatului.
OTILIA : Ar trebui să i-o arătăm lui Bogdan.
MIRELA : Mai curînd lui Stelu. El știe să tălmăcească poveștile pe adevăratul lor înțeles...
VICTORIŢA (Otilei) : **Domnișorico !**
OTILIA : Ce tot vrei ?
VICTORIŢA : Dați-mi și mie, să scriu povestea aia.
OTILIA : Ei, asta-i !
MIRELA : Dă-i-o dragă ! (Victoriţa ia caietul și copiază povestea)
VICTORIŢA : Să știți că pe deal sînt două izvoare care...
OTILIA : Mai taci odată! (Către Mirela.) **Ce-i cu Bogdan ?**
MIRELA : Nu l-am văzut azi.
OTILIA (curioasă, vrînd să întrebe o mulțime de lucruri deodată) : **Mirela...**
MIRELA (apărîndu-și taina) : **Nu, Oti. Ți-am spus că despre un anume subiect nu vreau să discut !**
OTILIA : E un băiat bun.
MIRELA : De asta sînt convinsă. (Afară se aude un claxon scurt de automobil) **Dar nu asta e problema.**
VICTORIŢA (tresare) : **Aoileo !** (Iese în goană.)
OTILIA (fals mirată) : **Cine o fi ?!**
MIRELA : Nu te pricepi să joci teatru, Oti ! Nu te preface că nu știi !
OTILIA (același joc) : **Ce-o fi vrînd de la mine ?**
MIRELA : Îți face curte. Discret și romantic. Pentru mine doctorașul acesta este o mare surpriză. O plăcută surpriză ! Pentru tine, nu ?
VICTORIŢA (reintră cu un buchețel de flori de cîmp, o ciocolată și un plic) : **Poftiți !** (I le dă Otiliei, șireată.) **Ciucalată... mi-o dați mie ?**
MIRELA (reproș) : **Victoriţa !**
OTILIA : Ia-o ! (Desface biletul.)
VICTORIŢA (mîncînd cu poftă) : **...Lu'domnișoara Otilia nu-i place ciucalata.** (Rîzînd pe înfundate) **Dar eu i-am zis lu'don doctor că-i place.** (Otilia desface biletul)
OTILIA : E foarte drăguț !
MIRELA : Ce ?
OTILIA : Ce-mi scrie. (Citește.) **„Cînd cineva iubește o floare care e singură în felul ei printre flori ce trăiesc pe milioane de stele, e destul să privească bolta cerului înstelat, ca să fie fericit". Nu e drăguț ?**
VICTORIŢA : Chiar ! Ce vă mai trebuia și ciucalata ? (Reîncepe să scrie.)
MIRELA : Asta nu e din capul lui, dar oricum e lăudabil că s-a ostenit s-o transcrie. De la gestul lui de bulevardist, de atunci, și pînă la citatul acesta e o distanță interplanetară. De altfel și devoțiunea cu care l-a

www.cimec.ro

îngrijit pe Rătrineanu. m-a impresionat.
OTILIA (așează buchețelul de flori într-un pahar ; cu cochetărie) : De fapt nu e un băiat urît. Doar începutul acela de chelie îl strică puțin.
MIRELA : Frumusețea omului nu stă în păr.
VICTORIȚA : Dacă și l-ar lăsa nițel mai zbîrlit... (Rîde poznaș.)
MIRELA : Victorița !
BĂTRÎNEANU (intră cu pași șovăitori) : Bună dimineața.
MIRELA : Ce-i cu dvs. tovarășe profesor ?
BĂTRÎNEANU : Bine că v-am găsit !
MIRELA : V-a dat voie doctorul să ieșiți din casă ?
BĂTRÎNEANU (se lasă să cadă pe un scaun; e istovit) : Dacă se poate... un pahar cu apă... obosesc repede...
MIRELA : E și explicabil. Sînteți foarte slăbit. Victorița, adu te rog un pahar cu apă pentru tovarășul profesor.
BĂTRÎNEANU : Scoate-o proaspătă de la fîntînă.
VICTORIȚA : Acuși-îndată. (Iese.)
MIRELA : Cu infarctul nu-i de glumit, tovarășe profesor. Sînteți însă în concediu. De ce ați părăsit patul ?
BĂTRÎNEANU : Din pricina d-tale.
MIRELA : Cum ?!
BĂTRÎNEANU : Trebuie să te întreb ceva. (Vorbește greu, întretăiat.) E prima dată cînd o fac. Eu am un principiu, știți ! Nu întreb nimic... și nu vreau să fiu întrebat. E o lege a armoniei universale. Parcă v-am mai spus ! Să nu ne deranjăm unii pe alții. Să ne menajăm reciproc. Să zicem că e bine și atunci totul merge bine !
MIRELA : Bizară concepție ! Să fim fericiți prin renunțare la cuvînt, prin izolare în turnurile noastre de fildeș. Eu n-am să fiu niciodată de acord cu asta !
BĂTRÎNEANU : Dumneata ești tînără. Eu sînt bătrîn. Și mă mai cheamă și Bătrîneanu. V-am explicat ! Să te naști cu numele ăsta într-o lume în care „bătrînețea" era sinonimă cu nevoia și necazurile.
OTILIA : Vremurile s-au mai schimbat.
BĂTRÎNEANU : Nu pentru mine, tovarășă profesor. De aceea m-am închis în carapacea sistemului meu : nu deranjez, ca să nu fiu deranjat. (Către Mirela.) D-ta mă silești să abdic însă de data asta de la principiile mele.
MIRELA : De ce ?
BĂTRÎNEANU : Vreau să te întreb... de aceea am venit...
MIRELA : Ce anume ?
BĂTRÎNEANU : Ce urmărești, dumneata ? Vrei să mă dărîmi ? Atunci de ce mai joci pe buna samariteană cu mine ?
MIRELA : Nu vă înțeleg ?!
BĂTRÎNEANU : Care ești d-ta cea adevărată ? Cea care-mi sapă autoritatea în clasă ? Sau cea care mă ajută în mod discret, delicat, de cînd sînt bolnav ? Ești perfidă, sau ești sinceră ? De 24 de ore mă frămîntă toate aceste întrebări. Îmi vrei binele sau îmi vrei răul ? N-am mai putut să rezist și-am venit să te întreb.
MIRELA : Cum aș putea să vă vreau răul ?
BĂTRÎNEANU : Te-ai oferit să mă suplinești la ore pe timpul bolii... D-ta ai aplicat însă la orele mele niște metode noi de predare. Te-ai străduit să-ți faci lecțiile cît mai atrăgătoare. Să cîștigi elevii de partea d-tale. Ce-a urmat era firesc : ai creat posibilitatea de-a se face comparații. Eu am ieșit ca un dascăl înapoiat, mediocru, învechit. D-ta ca un cadru didactic modern, inspirat, capabil. Rezultatul ? Cel previzibil : părinții unor elevi an cerut să fiu înlocuit cu d-ta.
MIRELA : Cine v-a spus aceste lucruri ? Directorul școlii ?
BĂTRÎNEANU (după o ezitare) : Da.
MIRELA : Ce zici, de asta, Oti ?
OTILIA (ironică) : Încep să-l prețuiesc pe directorul nostru ! E o forță în mașinații de culise !
MIRELA (către Bătrîneanu) : N-am cum să vă conving c-ați fost indus în eroare.
BĂTRÎNEANU : Nu e adevărat c-ați deschis la orele mele de fizică un ciclu de expuneri despre „Farfuriile zburătoare" ?
MIRELA : Ba da, dar nu ca să vă dărîm pe dvs., ci ca să-i fac mai atenți pe elevi, să le trezesc dragostea pentru fizică.
BĂTRÎNEANU : Run ! Și ce-am să le pot spune eu despre „Farfuriile zburătoare" atunci cînd voi reveni la catedră ? Nimic ! Iată-mă deci în inferioritate.
MIRELA : Vă înșelați ! Dvs. le veți spune altceva. Nu în clasă, ci la căminul cultural. Am pus la cale ceva. Eu cu Oti, cu Stelu, cu primarul, cu doctorul Cristian. Vom deschide un ciclu de expuneri cu caracter de știință popularizată. Deocamdată la căminul cultural se dansează și se mănîncă semințe. Mai vrem să-i mai dăm și o altă întrebuințare. Am și întocmit planul primelor zece întîlniri cu cetățenii comunei. Așteptăm să vă însănătoșiți ca să vi-l arătăm. (Scoate o hîrtie din servietă.)
BĂTRÎNEANU (mirat) : Mie ? !
MIRELA : Dvs. figurați în programul nostru cu cinci comunicări. Veți vorbi despre marii savanți și inventatori români în domeniul fizicii și al chimiei.
BĂTRÎNEANU (cu un tremur nervos) : Deci e adevărat ? Abia ieri am aflat asta !
MIRELA : Depinde ce-ați aflat.
BĂTRÎNEANU : Era o după amiază ca oricare alta și deodată m-am trezit înconjurat de toți elevii mei. S-au organizat pe schimburi. Zilnic cîte două echipe. Una dimineața, alta după amiază. Nu știam dacă trebuie să plîng, sau să rîd. Mă dădăceau de parcă ei erau oamenii maturi, iar eu copilul bolnav. Cînd mă odihneam îi simțeam acolo, în spatele ușii. Le auzeam respirațiile sub fereastră. Le ghiceam forfota, în vîrful picioarelor, prin grădină. Cînd deschideam ochii, erau lîngă patul meu. Unul îmi aranja perna, altul îmi dădea medicamentele, altul făcea ordine prin cameră... D-ta ai organizat acțiunea copiilor. Așa este ?
MIRELA : Cuvîntul „organizat" nu mi se pare potrivit. Eu am aruncat două-trei vorbe, la întîmplare : restul l-au făcut...

www.cimec.ro

BĂTRÎNEANU : Modestia d-tale e de prisos. N-am de gînd să te asaltez cu mulțumirile mele. N-ar mai avea rost. Fiindcă am răspuns la fapta d-tale cu o ticăloșie. Da, da... Eu, cu mîna mea am semnat... (Către Oti) Vrei să vezi dacă nu cumva e la ușă ?
OTILIA : Cine ?
BĂTRÎNEANU : Directorul.
OTILIA : Nu e nimeni.
MIRELA (către Bătrîneanu) : Ce-ați semnat ?
BATRINEANU : Un raport împotriva d-tale. Un raport pe zece pagini.
MIRELA : Lăsați tovarășe profesor. Nu interesează. N-o să mă tem niciodată de rapoarte, mai ales cînd sînt mincinoase. Acum trebuie să mergeți acasă. (Îl ajută să se ridice.) Am să trec după amiază pe la dvs. ca să vorbim : dacă nu vă deranjez, bineînțeles.
BATRINEANU : Îți mulțumesc... de pe acum îți mulțumesc dacă... dacă ai să mă deranjezi cît mai mult de-aci înainte... (Iese cu Otilia.)
VICTORIȚA : Săracu ! Ce cocîrjat e !
MIRELA : Victorița, nu mai vorbi așa !
VICTORIȚA : Păi n-ați văzut ? Tîrșe-tîrșe, vai de el cum merge.
MIRELA : E bolnav încă. Ar fi bine să te mai duci și tu pe la dînsul să-i mai faci curățenie, că tușa Ioana aia la care stă...
VICTORIȚA (rîde) : Vai de capul ei ! Baba Ioana și cu don profesor ! Tusea și cu junghiul ! S-au găsit !
MIRELA : Pleacă de-aici Victoriță, că mă enervezi.
VICTORIȚA (spășită) : Iartă-mă domnișorico.
MIRELA : Să te văd eu ce-ai să faci cînd o să fii bătrînă. S-o vedem atunci pe „baba Victorița" !
VICTORIȚA : Eh! O să-l am lîngă mine pe... „moș Stelu" !
MIRELA : Zău ?!
VICTORIȚA : Ce vă miriați așa ? Ce, dvs. n-o să-l aveți pe „moș Bogdan"?
MIRELA : Ieși de-aici că nu știu ce-ți fac. (Intră Bogdan.)
VICTORIȚA : Iaca și lupul la ușă.
MIRELA : Ieși!
BOGDAN : Stai! Fă-ne rost de două cafele! Roag-o pe tovarășa Irina.
VICTORIȚA : Pe șest!
BOGDAN : Cum?
VICTORIȚA : Pe șest, să nu simtă „patronul".
MIRELA : Asta de la cine ai mai învățat-o?
VICTORIȚA (mîndră) : De la don doctor. (Iese.)
BOGDAN : Am venit să te iau. Ai terminat?
MIRELA : Imediat. Să-mi așez întîi caietele astea. (După o pauză.) Vine într-adevăr președintele ?
BOGDAN : Așa zice primarul!
MIBELA : N-ar fi timpul să-i spunem și lui?
BOGDAN : Eu știu ?
MIRELA : Ar fi ca o repetiție generală pentru discuția ta cu președintele Consiliului județean.
BOGDAN : Sînt curios ce cap o să facă nea Mihai Pricop cînd o auzi de la mine : aflați tovarășe primar c-am dat kix. În dealul acela nu e nici o comoară.
MIRELA : Odată și-odată tot trebuia să vină ziua asta ! Nu primarul mă îngrijorează, ci oamenii din sat : cum or să primească ei vestea asta ?
BOGDAN : Or să înțeleagă situația. Nu sînt singurul arheolog care a dat greș. Mă întreb însă cum o să reacționeze...
DIRECTORUL (intră cu o figură severă, impenetrabilă) : Bună ziua. (Cei doi îi răspund.)
BOGDAN : Te aștept afară, Mirela. (Vrea să iasă.)
DIRECTORUL : Un moment tovarășe arheolog. Aș dori o precizare : pînă cînd aveți de gînd să întindeți farsa aceasta grosolană ?
BOGDAN : Poftim ?
DIRECTORUL : De două luni de zile ne înșiri tot felul de minciuni gogonate. Cu ce scop ?
BOGDAN : La ce vă referiți ?
DIRECTORUL : La comoara d-tale. Unde e? De ce-ați născocit povestea asta idioată? Să vă spun eu. (Arată spre Mirela.) Dumneaei avea nevoie de-un pretext ca să te aducă în sat. O „combinație" murdară și reprobabilă. (Către Mirela.) Aci, la Movila Veche, erați mai feriți de ochii lumii, nu-i așa? Era un loc mai discret !
MIRELA : Tovarășe director...
DIRECTORUL (brutal) : Răspunde la ce te întreb.
MIRELA : Nu accept tomd acesta.
BOGDAN : Dați-mi voie să vă explic...
DIRECTORUL : Inutil. Cunosc adevărul. V-am surprins ieri convorbirea din cancelarie.
MIRELA : Obiceiul dvs. !
DIRECTORUL : Fac ceea ce trebuie ca să-mi apăr școala și elevii. Școala nu e un lăcaș de imoralitate, tovarășă profesoară. D-ta ai adus aci moravurile deșănțate ale unui anumit tineret care compromite...
BOGDAN (revoltat) : Vă rog să nu vorbiți astfel despre...
DIRECTORUL (tună) : Nu-ți permit să mă întrerupi... (Către Mirela) Ale acelui tineret care compromite obrazul societății noastre socialiste.
MIRELA : N-aveți dreptul să mă insultați.
DIRECTORUL : Am toate drepturile funcției mele. Ai vrut să mă discreditezi în fața localnicilor. Mi-ai săpat autoritatea. Ai făcut agitație în școală. Ai instigat cadrele didactice împotriva mea. Toate astea cu un singur scop : ca să înlesnești venirea unui alt director. Îți convenea. El ar fi patronat, fără să știe, concubinajul d-tale cu acest...
BOGDAN : Destul! E o calomnie ordinară!
DIRECTORUL : Tinere, bagă de seamă...
BOGDAN : Ordinară!
MIRELA (calmă) : Recunosc toate învinuirile d-tale !
DIRECTORUL (descumpănit) : Cum ?!
MIRELA : E-adevărat, am făcut agitație în școală, ca să nu se mai aplice pedepsele corporale recomandate de dumneata. „Rătaia" nu mai e o metodă pedagogică în școala modernă. Ca dovadă cazul acelor trei părinți

www.cimec.ro

care și-au mutat la școala din Prundul, copiii maltratați de dumneata !
DIRECTORUL : Erau niște derbedei. Erau niște lichele !
MIRELA : La vîrsta de zece ani nici un copil nu poate fi o lichea. Dar dacă-l plesnești pentru cea mai mică greșeală, dacă-i pui notele după toane, sau după plocoanele aduse, atunci vei face cu siguranță din el un derbedeu.
DIRECTORUL : Ce vrei d-ta să insinuezi ? D-ta n-ai dreptul să vorbești ! Ținuta d-tale morală e dubioasă. Eu tremur pentru reputația școlii mele, și-am să stîrpesc imoralitatea din școală prin toate mijloacele care-mi stau la dispoziție.
BOGDAN : O să dați socoteală tovarășe director pentru toate calomniile astea. Mă voi plînge tovarășului Velcescu.
DIRECTORUL : Tovarășul Velcescu e pe deplin lămurit în privința voastră.
MIRELA : Lui i-ai trimis „raportul" d-tale ?
DIRECTORUL (bravînd) : Am fost nevoit s-o fac. Conștiința mă obligă să semnalez forurilor superioare tot ceea ce încalcă etica societății noastre socialiste.
BOGDAN : În afara vorbelor mari, cu ce dovediți acuzațiile dvs.?
DIRECTORUL : Cu mărturia soției mele. V-a zărit furișîndu-vă în repetate rînduri prin tufișurile de la piciorul dealului.
MIRELA : Nu-i adevărat. Am fost acolo o singură dată ca să mi-arate terenul prospectat și-am stat doar...
DIRECTORUL : Soția mea va semna o declarație : dacă va mai fi nevoie ! Pînă atunci îți interzic să mai intri în clasă.
MIRELA : Cu ce drept ?
DIRECTORUL : Cu dreptul pe care mi-l dă legea.
MIRELA : E un abuz.
DIRECTORUL : Răspund de acest abuz. Societatea elimină din sinul ei elementele corupte și imorale. Ca atare sînt îndreptățit să te poftesc afară din școală.
MIRELA : Tovarășe director...
DIRECTORUL : Și va urma în curînd și cealaltă măsură : afară din satul nostru ! (Intră Victoriţa foarte agitată deoarece acum urmează să-și joace scena ei cea mare)
VICTORIȚA : Aoileo ! (Vrea să iasă.)
DIRECTORUL : Ce e, toanto ?
VICTORIȚA : Păi... cu domnu'ăla !
DIRECTORUL : Ce domn ?
VICTORIȚA : A venit...
DIRECTORUL : Cine ?
VICTORIȚA : A venit... și-a plecat.
DIRECTORUL : Cine, toanto ?
VICTORIȚA : Domnu'ăla mare de la oraș.
DIRECTORUL (ars) : Ce ?
VICTORIȚA : Zău !
DIRECTORUL (uimit) : Tovarășul președinte Velcescu ?
VICTORIȚA (cu candoare) : Așa-i zice ?
DIRECTORUL : Cînd a venit? Unde e?
VICTORIȚA : Nu știu. Dar m-a luat la întrebări.
DIRECTORUL : Pe tine ? Ce întrebări ?
VICTORIȚA : Că cum merg treburile pe aici...
DIRECTORUL : Pe aici ? Pe unde pe-aici ?
VICTORIȚA : Eu zisei : „să-l chem pe don director". El : „Lasă-l pe don director". Și mă sucea... Și mă descosea : că dacă-i bun sau nu e bun ?
DIRECTORUL : Cine să fie bun ?
VICTORIȚA : Ei na! Don director. Și că ce zic profesorii... (accentuînd) Profesoarele cele noi... că dacă se împacă bine cu don director ? Că dacă-s mulțumite ?
DIRECTORUL (stupefiat) : Cum ? Ele să fie mulțumite ?
VICTORIȚA : Și eu ziceam „daa, se împacă bine"... Și el făcea „hm"... și se uita la ceas... că eu zic că-i stătea...
DIRECTORUL (enervat) : Ce-i stătea ? Ceasul ?
VICTORIȚA : Nu, zic că-i stătea la inimă chestia asta... Pornă s-a dus.
DIRECTORUL : Unde s-a dus ?
VICTORIȚA : Nu știu. A luat-o în sus pe uliță și...
DIRECTORUL (involuntar) : Aoleu !
VICTORIȚA (demnă) : Fără „oileo"!
DIRECTORUL (aparte) : Să știi că s-a dus la primărie ! (Către ceilalți doi.) Auzi ce idee ! ...Să stea de vorbă cu... (conciliant) puteți lua loc. O să mai discutăm... (Văzînd că Mirela își strînge lucrurile) Ce faci tovarășă profesoară ?
MIRELA : Îmi iau lucrurile. Nu m-ați dat afară din școală ?
DIRECTORUL : Ei, nu. să n-o luăm chiar așa... Datoria noastră e să primeze — cum să spun — să primeze interesele școlii...
MIRELA : Ați făcut un raport împotriva mea...
DIRECTORUL : Ei, da... e regretabil, desigur... sîntem toți nervoși... trăim o epocă de nevroză generală... o să-i explic tovarășului președinte... uneori mai exagerăm... interpretăm uneori greșit... da. da... sîntem oameni... mai greșim...
MIRELA : M-ați amenințat cu Inspectoratul școlar județean.
DIRECTORUL : Nu, nu... o să discutăm... o să ne înțelegem... eu renunț... da, da. sînt gata să renunț la orice acțiune... Dar poate că și d-ta (Către Mirela) poate facem un schimb... d-ta te transferi la altă școală... și-atunci ștergem... ștergem cu buretele...
MIRELA : Eu nu plec din școala asta !
DIRECTORUL : Nu ? De ce ? Dar mă rog... să vedem... era o sugestie... desigur. să nu ne pripim... să cîntărim. bine situația... sînteți tineri... dragostea nu cunoaște legi. cine nu știe asta ?!...
BOGDAN : Între mine și Mirela este doar o foarte frumoasă prietenie.
DIRECTORUL : Da, evident. se poate : nu pun la îndoială asta. Datoria noastră e să ne unim eforturile pentru a ne achita de nobila sarcină pe care partidul ne-a încredințat-o... (Observînd-o pe Victoriţa care-l privește cu gura căscată.) Șterge-o pota... (Se oprește și schimbă tonul) adică nu, rămîi fetițo ! Rămîi și fă un pic de curățenie...

www.cimec.ro

Eu alerg la primărie. Trebuie să fiu printre cei care-l întîmpină. (Iese.)
MIRELA : Ce-a fost asta, Victoriţo ?
BOGDAN : Ai vorbit cu preşedintele de la judeţ ?
VICTORIŢA (triumfătoare) : Totul a fost o minciună gogonată !
MIRELA (reproş) : Victoriţo !
VICTORIŢA : Să vedeţi, mă repezisem piuă la Stelu cu o treabă. Cînd m-am întors, coana Irina... plîngea şi zicea că don director o bruftuluieşte pe donnişorica în cancelarie. Mă lipesc de uşă şi-l aud pe don director strigînd vrute şi nevrute... Atunci mi s-a aprins o lampă...
MIRELA : Cum ?
VICTORIŢA : Aşa zice Stelu cînd face pe deşteptul ! Il aud pe don director „afară din şcoală! Afară din satul nostru !" Victoriţo — zic — acum e de tine! Şi mi-am dat brînci înăuntru.
MIRELA : Se poate să faci una ca asta, Victoriţo ?
VICTORIŢA : Acu, matale mă certi ?
BOGDAN : S-a dus la primărie. O să întrebe de tovarăşul Velcescu şi-o să afle c-ai născocit totul. Va fi vai de pielea ta.
VICTORIŢA : Ei na ! Am vorbit cu Stelu. Mă mut la Ce-a-pe. Am şi ochit locul. Intru la ăla...
MIRELA : La cine ?
VICTORIŢA (cu importanţă) : La sectorul zootehnic. Muncesc pe bani. Unde mai pui că am şi pensie la bătrîneţe.
CRISTIAN (intră vesel) : Salve puştilor !
BOGDAN : Bună, doctore.
MIRELA (Victoriţei) : Cînd te muţi ?
VICTORIŢA : De mîine îmi iau catrafusele şi ţîşti la grajd. Mă fac mulgătoare. (Merge spre uşă şi de-acolo cu emfază) Cel puţin vacile nu vorbesc urît ! (Iese.)
CRISTIAN (care a pus cît mai discret pe birou un pachet învelit în hîrtie albă) : Ce-i cu ea ?
MIRELA : Victoriţa s-a emancipat. Intră în cîmpul muncii.
CRISTIAN : Ce faceţi voi, copii ?
MIRELA : Eu mă duc acasă.
BOGDAN : Iar eu o însoţesc.
CRISTIAN : Otilia a plecat ?
MIRELA : L-a condus pe profesorul Bătrîneanu acasă. Oti vine înapoi fiindcă nu şi-a terminat de corectat caietele.
CRISTIAN : E-n ordine. O aştept aici. Am auzit un zvon. E adevărat că ne calcă preşedintele Consiliului judeţean ?
BOGDAN : Habar n-am. Primarul a lansat vestea. (Intră Otilia.)
CRISTIAN (Otiliei) : Sărut mîna !
OTILIA : Bună ziua doctore !
MIRELA : Noi am plecat. Te aştept acasă Oti.
OTILIA : Bine. (Bogdan şi Mirela au ieşit)
CRISTIAN : Să stăm, nu ? Sau vrei să ieşim ?
OTILIA (se aşează) : Nu. Mai am cîteva caiete. (Cu un semn către buchetul din pahar) Mersi !
CRISTIAN (murmură) : Bogdaproste.
OTILIA (cochetînd) : Nu înţeleg însă ce rost au toate astea ? D-ta îţi exersezi asupra mea aptitudinile de cuceritor ?
CRISTIAN : Ei nu, nu mă lua în beţe de la început, că mă fîstîcesc. Oti, să fiu al naibii dacă nu mă simt ca la un examen. Uite, pune mîna să vezi că am febră.
OTILIA : De ce ?
CRISTIAN : D-le, am păţit o chestie colosală ! Să nu rîzi ! M-am introspectat.
OTILIA (amuzîndu-se) : Ce-ai făcut ?
CRISTIAN : Stai, tu zîmbeşti şi cu îmi pierd şirul. Nu e un discurs, dar dacă mă zăpăceşti, s-a dus dracului toată panorama... Oti, de fapt eu trăiesc un proces psihologic. Nu, nu rîde ! Sînt eu zurbagiu, am nişte ifose cam deşuchiate... dar uite că mă potrivii într-un proces psihologic. Vorbesc serios, zău ! Din cauza ta. Fiindcă am descoperit ceva, Oti. Am făcut o descoperire îngrozitoare : noi nu ştim să iubim, d-le !
OTILIA : Unii dintre voi.
CRISTIAN : Mă rog, unii dintre noi. Eu, în orice caz, sînt cam tolomac în chestia asta. Prin facultate, ce să mai vorbim ! Ca băieţii. Mai cu dansul, mai cu papagalul ! Dar fără să pun la inimă... Adică aşa, simplu, modern şi automat. Mă înţelegi tu ! Şi să ştii că fetele-s de vină în chestia asta.
OTILIA : Unele dintre ele.
CRISTIAN : Ei da, unele ! Adevărul e că de-acolo porneşte... vorbesc de mojicia băieţilor. Una-două-ţoc ! Le-ai şi pupat. Uneori nici nu ştii bine cum o cheamă ! Şi dacă-ţi merge cu una pe urmă crezi că-ţi merge cu toate.
OTILIA : Nu ştiu ce soi de fete ai cunoscut „dumneata"...
CRISTIAN : Ei, nu erau chiar din familia Genovevei de Brabant !... Şi uite aşa te deformezi ! Şi gata, ţi se suie la cap ! Nu ştii dictonul : crede că tot ce zboară, se mănîncă ! Aşa m-am fript eu cu tine, Oti...
OTILIA : In ce sens ?
CRISTIAN : In toate sensurile. Vrei să-ţi spun cum a fost ? Dar nu te superi, promiţi ?
OTILIA : Spune !
CRISTIAN : Vorbesc de istoria aia ! „Hait, mi-am zis cînd te-am văzut prima dată. Ce bucăţică faină ! Dacă n-o pup, mor" !
OTILIA (jucînd pe nemulţumita) : Ţţ !
CRISTIAN : Ei, şmecherisme ! Dar tu nu erai pe faţă. De unde s-o ştiu ? Şi-am înghiţit un hap cît mine de mare !
OTILIA : Ce înseamnă toată povestea care a urmat ? Flori, biletele, cadouri...?!
CRISTIAN : Ei uite c-am ajuns şi la procesul psihologic. Vezi tu Oti, noi sîntem prea tineri. Nu ca vîrstă, ca experienţă ! Cei dinaintea noastră au mai făcut şi războiul, au mai tras şi pe dracu de coadă, au mai avut şi necazuri. Noi... bîldîbîc în viaţă, la de-a gata. Or, dacă n-ai experienţă, pac, dai cu oiştea în gard... Aşa şi eu. „Imi zic într-o zi : „bine mă Cristi, nu eşti tu în stare să-i sucesti capul lu'superba aia ?" Că de superbă eşti superbă, ce mai tura-vura !
OTILIA : Mersi !

CRISTIAN : Şi-o iau ca Hamlet cu întrebările : o fi amorezată ? N-o fi ? O fi snoabă ? N-o fi ? Sau o fi ! Ştii că pe snoabe le faci praf cu literatura. Mi-a explicat-o un prieten. Aşa c-am pus la bătaie o chenzină şi mi-am umplut Trabantul cu volume. Dar ca să scoţi ceva dintr-o carte, trebuie s-o citeşti, nu ? Şi dă-i cu „La Medeleni", şi dă-i cu „Micul Prinţ" şi dă-i cu „Romeo şi Julieta"...
OTILIA : Bravo doctore ! Aşadar toate bileţelele tale amoroase erau copiate din cărţi ?
CRISTIAN : Ce era să fac ? Vroiam să te dau gata. Dar să vezi drăcie ! Citesc o carte. Copiez. Citesc alta. Copiez. Şi tot copiind şi tot citind descopăr o chestie formidabilă. N-o bănuieşti ? Descopăr că habar n-am cum se curtează o fată, d-le ! Da, da ! Nu te mira ! Îi văd pe-ăia cum se iubesc în carte şi începe să-mi pufăie un motor în cap. Şi îmi zic : să mă ia dracu dacă nu mă duc să-i spun Otiliei... Asta era azi dimineaţă. Şi-am venit !
OTILIA : Ce să-mi spui ?
CRISTIAN : Că m-am săturat !
OTILIA : De ce anume ?
CRISTIAN : M-am săturat să tot trăiesc pe spinarea lui Ionel Teodoreanu, Saint Exupery, sau Shakespeare ! Vreau să-ţi fac curte eu, după capul meu, cu vorbele mele !
OTILIA (zîmbind) : Serios ?
CRISTIAN : Nu zîmbi, Oti ! Nu-i o treabă uşoară. La declaraţii să nu te aştepţi. Mă umflă rîsul numai cînd mă gîndesc cum mi-ar sta mie dînd ochii peste cap şi bolborosind : „m-am îndrăgostit de tine, Oti !" Dar curte am să-ţi fac ! Cu resurse proprii. Am şi început de altfel. Nu cu florile culese de Victoriţa de pe cîmp, ci cu astea. Uite ! (Desface hîrtia şi scoate un buchet enorm de trandafiri)
OTILIA : Vai ce frumoşi sînt !
CRISTIAN : Ţi-i dăruiesc, dar... (Patetic.) „gîndul că nu eu am inventat trandafirul, mi-e insuportabil". Asta am ciupit-o de la Maiakovski ! Ia-i tot în hîrtie. Să-i duci pe şest acasă. Auzi Oti ? Te rog frumos : pe şest !
OTILIA : De ce ?
CRISTIAN : Să nu te vadă careva. I-am şutit de la C.A.P.! Sînt trandafirii experimentali ai agronomului. „Coroană de aur" sau cam aşa ceva le zice. I-a primit din Franţa. De cinci zile aşteaptă bietul să înflorească. El pe de-o parte. Eu pe de alta...
OTILIA : Şi cum ai reuşit să... ?
CRISTIAN : Azi noapte. Nea Toma, paznicul dormea ca de obicei. Aveam foarfeca la mine. Harşt-harşt... şi-am întins-o cu ei peste cîmp de ziceai că mă fugăresc „Invadatorii".
OTILIA (rîde) : Eşti nostim ! Dar să nu mai aplici metoda „şutitului". Nu-mi place. Promiţi ?
CRISTIAN : Dacă e ordin !
OTILIA (închide caietele) : Gata. Am terminat.
CRISTIAN : Atunci permiteţi-mi seniorita să vă fac o invitaţie oficială ! (Ceremonios) Stimată tovarăşă profesoară pot să vă invit la o plimbare cu maşina mea ?
OTILIA : Da.
CRISTIAN : Slavă domnului ! Mi-ai luat o piatră de pe inimă.
OTILIA : De ce ?
CRISTIAN : Mă temeam că mi-am spălat degeaba „Trăbăuţelul" toată dimineaţa.
IRINA (intră cu o cîrpă de praf) : Mirela a plecat ?
OTILIA : S-a dus acasă.
CRISTIAN (vesel, luînd-o de braţ pe Otilia) : Iar eu cu seniorita ne ducem de-adreptul în paradis ! O-lè ! (Iese cu Otilia ; după o clipă cineva ciocăneşte în uşa din stînga)
IRINA : Intră !
VELCESCU (deschide uşa şi vorbeşte din prag cu cineva care a rămas afară) : ...Şi spune-i primarului că sînt aici. (Către Irina.) Bună ziua, tovarăşă. (Către cel de-afară.) Dacă vrea să vină încoace. Dacă nu, să m-aştepte acolo. E clar ? Şi te întorci aici, Toma.
O VOCE : Am înţeles tovarăşe preşedinte.

(Irina a ciulit urechile.)

VELCESCU (închide uşa şi înaintează spre Irina, e un tip de statură mijlocie cu o privire care lunecă, sfredelitoare, peste toate lucrurile ce-l înconjoară) : Bună ziua !
IRINA : Bună ziua !
VELCESCU (îi întinde mîna) : Velcescu.
IRINA : Irina Savin.
VELCESCU : Soţia directorului ?
IRINA : Da.
VELCESCU : Unde e dînsul ?
IRINA : A ieşit puţin. Mă duc să-l chem.
VELCESCU : Dacă nu vă deranjez prea mult, aş vrea să vorbesc şi cu o profesoară de la dvs. se numeşte... Ionaşcu.
IRINA : Mirela Ionaşcu. O anunţ şi pe ea imediat.
VELCESCU : Vă mulţumesc.
IRINA : Doar cîteva clipe vă rog să aşteptaţi, tovarăşe preşedinte. (Irina iese prin stînga, iar preşedintele se aşează pe un fotoliu. După o clipă intră Victoriţa.)
VICTORIŢA (vrea să scoată de pe perete ghirlandele de hîrtie — şi nu poate s-ajungă acolo decît urcîndu-se pe scaunul pe care stă preşedintele) : Mutaţi-vă dincolo. (Îi arată alt scaun.)
VELCESCU (se supune cu un mic surîs în colţul gurii) : De ce le dai jos ?
VICTORIŢA : Păi nu mai vine.
VELCESCU : Cine ?
VICTORIŢA : Era vorba să vină un domn de la judeţ. Unu' mare ! Dar nu mai vine.
VELCESCU : Cine ţi-a spus ?
VICTORIŢA : Don director ! Tot dracu-i mai norocos, bine zice Stelu.
VELCESCU (amuzat de francheţea fetei) : Cine e Stelu ?
VICTORIŢA : Un băiat a-ntîia. Tractorist. E şi el mare. E secretar la U.T.C.
VELCESCU : Şi de ce zice că „dracu-i mai norocos" ?

www.cimec.ro

VICTORIȚA : L-ar mai fi scuturat nițel pe don director, dacă venea. Dar vezi că nu mai vine. E departe pînă acilea, nu ?
VELCESCU : E cam departe.
VICTORIȚA : Se umple de praf, dumnealoi !
VELCESCU (cu umor) : Se cam umple.
VICTORIȚA : Il cam hurducă prea tare, nu ?
VELCESCU : Vezi bine că-l hurducă.
VICTORIȚA : Eh, și d-aia nu mai vine !
VELCESCU : Uite c-a venit !
VICTORIȚA : Cine-a venit ?
VELCESCU : Tovarășul de care vorbeai.
VICTORIȚA : Și unde e ?
VELCESCU : În fața d-tale !
VICTORIȚA (speriată) : Aoileo !
VELCESCU : De ce „aoileo" ?
VICTORIȚA : Maică-măiculiță ! (Vrea să fugă.)
VELCESCU : Stai, nu fugi !
VICTORIȚA : Aoileo ! Mi se pare că v-am mai zărit eu prin sat !
VELCESCU : Cum te cheamă ? (Intră Mirela.)
VICTORIȚA : Ah, domnișorico, bine c-ai venit. Uite-l ! Uite-l pe domnu' de la oraș ! (Iese în goană.)
MIRELA : Bună ziua.
VELCESCU : Bună ziua. Veleescu e numele meu.
MIRELA : Ionașcu.
VELCESCU : Apropie-te. Șezi, te rog ! Doream să te cunosc tovarășă Ionașcu. După cîte mi s-a spus... (Intră Bogdan.)
BOGDAN : Vă salut tovarășe președinte.
VELCESCU : În sfîrșit ! Bine că ne regăsim tovarășe Cordoneanu. În afară de o scrisoare foarte evazivă, n-am mai primit nici o știre de la d-ta.
BOGDAN : Am să vă explic.
VELCESCU : Mi-au explicat alții. (Îi măsoară atent pe cei doi.) Hm ! (Mirelei.) E un arheolog de mare viitor. Știi asta ? A absolvit institutul cu calificative excepționale. (Sibilic.) Am planuri mari cu el. Ca atare nu sînt dispus să-l dau pe bani mărunți. E clar ?
PRIMARUL : Să trăiți tovarășe președinte.
DIRECTORUL : Am onoarea să vă salut tovarășe președinte.
VELCESCU : Bună ziua.
PRIMARUL : Cînd ați sosit ?
VELCESCU : Acum cinci minute.
PRIMARUL (către director) : Vezi d-le ? Ce tot mă pisai c-a vorbit nu știu cînc cu tovarășul președinte ?
VELCESCU : Ședeți ! (Către Mirela.) Ziceam c-am auzit despre dumneata fel de fel de năzbîtii.
MIRELA : Depinde ce înțelegeți prin „năzbîtii" !
VELCESCU : O să-i stabilim împreună definiția ! Sau definițiile, că sînt mai multe, nu ?
MIRELA : Probabil.
VELCESCU (se ridică și merge la fereastră) : Mda !... Eu am mai venit pe aici. Tot în grabă, e drept și tot prins mereu de tovarășul primar cu diverse treburi. Nu de mult am venit însă din pricina unui raport. (Arată spre director.) Dumnealui mi-a prezentat o situație a satului și a oamenilor de aici, ca să zic așa, edificatoare.
DIRECTORUL (servil) : Situația reală tovarășe președinte.
VELCESCU : Am cercetat și eu această... situație !
DIRECTORUL (puțin neliniștit) : Eu n-am știut de vizitele dumneavoastră. V-aș fi stat la dispoziție și cu alte lămuriri.
VELCESCU : Tocmai de aceea n-am dat pe la școală. Nu mai era nevoie de alte lămuriri. M-am convins că ai avut dreptate ! (Stupoare.) Da, tovarăși. (Către director.) Ce mi-ai scris dumneata despre tovarășa profesoară Mirela Ionașcu ?
DIRECTORUL : Că este o...
VELCESCU : Exact, că e o tînără profesoară energică, serioasă, entuziastă, cu idei noi. Se pare c-ai avut dreptate. Ce mi-ai spus despre tovarășul primar ?
DIRECTORUL (care nu s-a dumirit încă ce joc face președintele) : Că este un...
VELCESCU : Un om inimos care se zbate pentru ridicarea satului și cu care te înțelegi de minune. E adevărat ?
DIRECTORUL (năucit) : Mda... eu...
VELCESCU : Ce mi-ai spus despre arheologul Cordoneanu ?
DIRECTORUL (derutat) : Că e un tînăr capabil, serios, nuncitor și plin de elanuri, care...
VELCESCU (cu un surîs ascuns) : Nu, asta nu mi-ai spus. Ci doar că el a venit să caute o comoară... și n-a găsit-o.
MIRELA : E vina mea tovarășe președinte.
VELCESCU (candid) : Că n-a găsit comoara ?
MIRELA : Povestea comorii eu am scornit-o. Speram ca ea să fie scînteia care să aprindă ambițiile localnicilor. Să-i facă să înțeleagă că și satul lor reprezintă o valoare. Dar n-am înșelat.
VELCESCU : Cred că nu te-ai înșelat. De cînd mă preocup și eu nițel de arheologie am învățat o lege de-a dumnealor : (Arată spre Bogdan) „o comoară nu se scoate la suprafață într-o singură zi". Satul vostru ascunde totuși o comoară. Nu bănuiți care e ? Dar o asemenea comoară, mai ales o asemenea comoară, nu putea fi scoasă la iveală de azi pe mîine. (Către director.) E nevoie de răbdare, de tact și de multă înțelegere. E clar? (Se ridică. Către Primar.) Poimîine vor sosi aci doi dintre arhitecții noștri cu schița de plan pentru sistematizarea satului vostru. Data viitoare sper să ciocnim aldămașul pe șantierul unde veți clădi școala cea nouă.
PRIMARUL : Noi sîntem gata să începem lucrările, tovarășe președinte.
VELCESCU (către cei doi tineri) : Un moment ! Arheologule, să-ți faci bagajele. Te întorci cu mine la oraș.
BOGDAN (șovăielnic) : Dar...
VELCESCU : E ceva neclar, Cordoneanule ?
BOGDAN (neconvins) : Nu... e foarte clar.
MIRELA : Bună ziua tovarășe președinte.
VELCESCU : La revedere tovarășă Ionașcu. (Mirela iese cu arheologul ; Velcescu se întoarce spre director.) Cum ai putut așterne pe hîrtie josniciile acelea ,tovarășe Savin ?

DIRECTORUL : Tovarăşe preşedinte, vă jur... numai din dorinţa aprigă, vă asigur... pentru mine etica socialistă este mai presus de orice...

VELCESCU : Cum ai putut calomnia nişte tineri entuziaşti şi capabili ? D-ta, un om cu părul alb ? Nişte tineri care n-au altă vină decît aceea că se iubesc !

DIRECTORUL : Nu sînt calomnii, tovarăşe preşedinte. Vă dau cuvîntul meu. Cum credeţi c-aş fi îndrăznit să...? Am fost profund scandalizat. Au comis acte de o gravă imoralitate. Am dovezi.

VELCESCU : Ce dovezi ?

DIRECTORUL : Mărturii scrise, tovarăşe preşedinte. Un martor care i-a văzut. Care i-a surprins de mai multe ori. Credeţi-mă tovarăşe preşedinte, înţelegeţi revolta, indignarea de care am fost cuprins. Acolo, în pădurice a de la poalele dealului. Se poate una ca asta ? În văzul copiilor care se joacă pe acolo, al oamenilor care...

VELCESCU : Destul. Spui că ai dovezi ? (Către primar.) Mi le trimiţi mîine printr-un curier special. Dacă nu ţi le dă pînă mîine, dumnealui nu mai pune piciorul în şcoala asta. (A ieşit urmat de primar ; directorul îşi scoate batista şi-şi şterge fruntea de năduşeală, brusc merge la uşa din fund.)

DIRECTORUL (deschide uşa şi strigă) : Irina! Irina ! Irina ! Vino încoace !

IRINA (intră) : Ce este Petre ?

DIRECTORUL (fixînd-o) : Am nevoie de declaraţia ta. Urgent !

IRINA : Ce declaraţie ?

DIRECTORUL : Despre arheolog şi profesoara Ionaşcu. Descrie tabloul imoral pe care l-ai surprins în pădurice. Totul amănunţit, fără cruţare, fără jenă.

IRINA : Dar nu i-am văzut...

DIRECTORUL (ameninţător) : Cum ? Doar tu mi-ai spus că i-ai surprins...

IRINA : Nu-i adevărat. Nu ţi-am spus asta. I-am văzut o singură dată. Mergeau pe potecă spre pădurica de la poalele dealului şi se ţineau de mînă...

DIRECTORUL : Minţi ! Ai uitat ce mi-ai spus ! Nu-ţi permit să mă prosteşti ! I-ai zărit în tufişuri, şi nu numai o dată. Copiii se jucau prin apropiere, iar ei, ei fără teamă, fără ruşine...

IRINA (revoltată) : Nu-i adevărat. Petre ! N-am spus asta niciodată. Nu-i adevărat !

DIRECTORUL (răstit) : Am nevoie de mărturia ta ! Nu înţelegi, femeie ! Puţin îmi pasă dacă e adevărat, sau nu.

IRINA : Petre, dar eu nu pot...

DIRECTORUL : Tu eşti soţia mea. Ai datoria să mă ajuţi ! Să fii alături de mine ! Să certifici spusele mele în faţa oricui. Sînt la ananghie, femeie. Ai priceput ? Nu te mai holba la mine. Stai acolo şi scrie !

IRINA : Petre, nu pot să fac una ca asta.

DIRECTORUL : Ai s-o faci ! Dacă nu, te arunc afară din casa mea. Şi din şcoala mea !

IRINA : Nu e nevoie să mă alungi, Petre. Am să plec singură...

DIRECTORUL : Aşa va să zică ? Eşti gata să pleci ca o hoaţă de lîngă mine ! Mă părăseşti, ca o laşă, fiindcă vezi că mă duc la fund ?

IRINA : Totul are o limită Petre. Am plîns. Am răbdat. Nu mai pot. Eşti prea nedrept. Prea neomenos. (Vrea să plece.)

DIRECTORUL (oprind-o) : N-ai să pleci nicăieri. Nu eşti de capul tău.

IRINA (rugătoare) : Petre, te rog...

DIRECTORUL : Taci. Scrie. Eşti nevasta mea. Ai obligaţia să fii alături de mine. Şi la bine şi la rău ! Scrie, n-auzi, că-ţi sfărîm braţul...

IRINA (îngrozită) : Da... scriu... lasă-mă...

DIRECTORUL (dictează) : „Declaraţie. Subsemnata Irina Savin, învăţătoare la şcoala generală din comuna Movila Veche judeţul... (Intră profesorul Bătrîneanu.)

BATRINEANU (temător) : Deranjez ?

DIRECTORUL (repezit) : Nu. Poftim ?

BATRÎNEANU : Vă salut tovarăşe director.

DIRECTORUL : Ce-i cu d-ta tovarăşe profesor ?

BĂTRÎNEANU : O căutam pe tovarăşa profesoară Mirela.

DIRECTORUL : Nu-i aici.

BĂTRÎNEANU : Ca director al căminului cultural desigur că ştiţi despre ce e vorba !

DIRECTORUL (dictînd) : ...declar prin prezenta că i-am surprins de mai multe ori... (Către Bătrîneanu.) Despre ce ?

BĂTRÎNEANU : Conferinţele acelea de la cămin. Am venit să vă spun că sînt de acord.

DIRECTORUL (dictînd) : ...în situaţii absolut indecente şi imorale... (Către Bătrîneanu.) Cu ce eşti de acord ?

BĂTRÎNEANU : Să începem cu Aurel Vlaicu.

DIRECTORUL (dictînd) : ...pe arheologul Bogdan Cordoneanu. (Către Bătrîneanu.) Ce să începem ?

BĂTRÎNEANU : Ciclul conferinţelor — aşa cum mi-a propus.

DIRECTORUL (dictînd) : pe arheologul Bogdan Cordoneanu şi pe profesoara... (Către Bătrîneanu.) Cine ţi-a propus ? (Către Irina.) Ai scris ? Şi cu profesoara...

BĂTRÎNEANU : Profesoara Mirela Ionaşcu.

DIRECTORUL (atent) : Cum ? Mirela Ionaşcu ? Exact ! De ea e vorba. De unde ştii ? Ai văzut-o şi d-ta, nu-i aşa ?

BĂTRÎNEANU : Unde s-o văd ?

DIRECTORUL : În tufişuri — pe deal — tăvălindu-se cu arheologul prin iarbă...

BĂTRÎNEANU (uluit) : Cum ? Profesoara Ionaşcu ?

DIRECTORUL : Ei, hai, nu mai da înapoi, că i-ai scăpat numele adineaori.

BĂTRÎNEANU : Vroiam să spun că ea mi-a propus ciclul de...

DIRECTORUL : Lasă-lasă ! Deci i-ai surprins şi d-ta ? Straşnic ! Nu te mai eschiva. De data asta am înfundat-o. Stai să termin. Ai să semnezi alături de Irina.

BĂTRÎNEANU (fierbînd) : Să semnez ? Ce să semnez ? Un nou raport ? Asta faceţi acolo ? Un nou denunţ ! (Se apropie de Irina.) Nu v-ajunge ce m-aţi pus să semnez prima

www.cimec.ro

dată ? Acum ticluiți o nouă ticăloșie ? (Smulge hîrtia din fața Irinei și-o rupe furios.)
DIRECTORUL : Ce faci, domnule ?
BATRINEANU (către Irina) : Și d-ta ?... Ce rușine ! D-ta ești complice la o asemenea murdărie ?
DIRECTORUL : Ai să-mi dai socoteală, zănatecule. Am să te arunc din școală ca pe-o măsea stricată ! Am să te desființez...
BATRÎNEANU : Socoteală o să dai d-ta. 12 ani am tăcut ! 12 ani ți-am răbdat mojiciile și abuzurile, fără să scot o vorbă. (Pleacă spre ușă.) Acum fac eu un raport. Dar nu la Inspectoratul școlar. La Minister ! (Cu o ultimă răbufnire.) Huliganule ! (Iese.)
DIRECTORUL (către Irina care s-a ridicat de la masă) : De ce l-ai lăsat să ți-o ia ? De ce nu i-ai smuls-o din mînă ? Unde pleci? Stai jos ! Facem alta...
IRINA (fermă) : Nu, Petre. Nu mai scriu.
DIRECTORUL : Ce ? Nu mai scrii ? Te iei după dobitocul ăla ? După ce că din cauza ta... (O îmbrîncește.) Marș înapoi la masă ! Înapoi, sau te fac una cu pămîntul...
IRINA : Nu, Petre...
DIRECTORUL (o smucește înapoi) : N-auzi că te fac... (Ridică palma s-o lovească.)
MIRELA (intră cu Bogdan ; a sesizat situația, se postează în fața directorului) : Bogdane, ia-o pe Irina. (Către director.) Lovește-mă pe mine. Sînt tot o femeie.
BOGDAN (lasă jos valiza cu care venise) : Vino tovarășă Irina. Nu-ți fie teamă. (O scoate afară pe Irina, care plînge.)
DIRECTORUL (Mirelei) : Nu-ți permit să te amesteci între mine și...
MIRELA : Bănuiesc că din acest moment Irina nu mai e soția d-tale.
DIRECTORUL : De unde știi tu asta ?
MIRELA : Nu-ți permit să mă tutuiești tovarășe director.
DIRECTORUL (urlă) : Ce ?
BOGDAN (intră grăbit) : Ce e Mirela ? Ce s-a întîmplat ?
MIRELA (calmă) : Nimic. Sîntem în cancelaria unei școli. E un loc unde nu sînt permise mojiciile.
DIRECTORUL (vrea să răspundă ceva) : Ascultă... (Se răzgîndește și iese mormăind.) V-arăt eu vouă ! Obraznici și depravați.
MIRELA : Unde e Irina ?
BOGDAN : Am trimis-o la gazda voastră. O să stea cu voi în noaptea asta.
MIRELA (merge la geam și privește gîndindu-se la dealul din fund) : Tristă istorie. Dar de treaba asta o să se ocupe alții. Mă uit la dealul acela și-mi dau seama cît e de ciudat...
BOGDAN : Ce e ciudat ?
MIRELA : Totul ! A trecut o lună... și parc-a trecut o viață ! Ce bizară senzație ! Am fost trup și suflet cu tine în această lună.
BOGDAN : Și-n tot acest timp nu ți-am sărutat nici măcar mîna !
MIRELA : Poate asta a fost mica noastră extravaganță.
BOGDAN : Da, dar acum plec și nici n-am apucat să-ți spun... Mirela, trebuie neapărat să-ți spun...
MIRELA (cu un mic surîs) : Stai ! Numărăm din nou secundele ?
BOGDAN (cu fervoare) : Nu, Mirela. Nu glumi ! Pentru mine prețul fericirii va fi socotit de aci înainte în secunde. Toate secundele pe care le voi număra așteptînd să te reîntîlnesc.
MIRELA (cu o grimasă ironică față de tonul lui înflăcărat) : Ooo! Cîtă fervoare! N-ai vrea să convenim ce fel de despărțire alegem ?
BOGDAN : Cum ? !
MIRELA : Există despărțiri sentimentale : cei doi eroi suspină adînc, plîng unul pe umărul altuia, oftează... Există despărțiri erotice : cei doi eroi se sărută lung.
BOGDAN (amărît) : Hai să nu mai facem pe grozavii, Mirela. Hai să recunoaștem că sîntem foarte triști, amîndoi !
MIRELA (cedînd ; se așează pe un scaun, obosită) : De acord.
BOGDAN : Am trăit un vis. A durat două luni. Și acum... Oare toate fericirile se sfîrșesc așa, banal, stupid, iremediabil ?
MIRELA : De ce iremediabil ? Tu ai să-mi scrii în fiecare dimineață. Eu am să-ți răspund în fiecare seară. Tu ai să pui cîte două lacrimi în colțul din dreapta sus, eu am să pun cîte două sărutări, cu buzele bine rujate, ca să lase urme, pe colțul din dreapta jos...
BOGDAN : Te rog ! N-am optat pentru despărțirile zeflemiste. (Cu o răbufnire copilărească.) Afurisitul tău de deal ! I-am scormonit toate măruntaiele ! L-am vînturat centimetru cu centimetru...
VELCESCU (intră cu primarul) : Toate astea le vom discuta de față cu... (Dă cu ochii de figurile amărîte ale celor doi tineri, observă valiza lui Bogdan lîngă ușă și înțelege ; către primar.) Mergi dumneata înainte și anunță-mă cînd s-a adunat lumea.
PRIMARUL : Am înțeles. (Iese.)
VELCESCU (se întoarce către cei doi tineri) : Ce este copii ? Ceva nu e în regulă ?
BOGDAN (ricanînd) : Mi-am făcut valiza.
VELCESCU (surîzînd cu blîndețe) : Văd ! (Către Mirela.) Trebuie să plece la Băcureni. E meseria lui.
MIRELA : Mi-ați mai spus-o !
BOGDAN : Tovarășe președinte, noi...
VELCESCU : Voi sînteți foarte amărîți ! Observ !
BOGDAN : De fapt între noi doi...
VELCESCU : Nu e nevoie să-mi explici. Voi îmi sînteți foarte dragi, amîndoi. (Zîmbind tainic.) Voi veghea personal ca legăturile poștale dintre Răcurenii din Deal și Movila Veche să fie cît mai rapide. E tot ceea ce pot face pentru voi, deocamdată. Subliniez : deocamdată.
BOGDAN : Vă mulțumim.
VELCESCU : Iar după ce dumnealui va găsi comoara... (Alt ton.) Poate că în Cetățuia de-acolo, Bogdane, o să descoperi o comoară...

www.cimec.ro

STELU (năvălește înăuntru urmat de Victoriţa ; amîndoi gîfiie fericiţi) : Am găsit-o tovarăşe Bogdan ! Am găsit-o !
VELCESCU : Ce-aţi găsit ?
STELU : Comoara !
BOGDAN : Cum ?
VICTORIŢA : Stelu a găsit-o, domnişorico ! Stelu in persoană !
STELU (le arată ce ţine în pumni) : Uitaţi-vă! Bani de aur.
VICTORIŢA : O mulţime de bănuţi de aur !
MIRELA (privind şi ea monezile pe care le sucește și le răsucește febril arheologul) : E de necrezut ! Nu, Bogdane? Sînt într-adevăr bani de aur ?
VELCESCU : Unde i-ai găsit ?
STELU : Sus pe deal.
BOGDAN : Unde sus ?
STELU : Dvs. aţi săpat la piciorul dealului, dar eu m-am luat după poveste.
BOGDAN : Ce poveste ?
VICTORIŢA : Aia pe care am scris-o de la d-ra Otilia. Zicea de un brîu petrecut peste mijlocul satului nostru. Care, ciorile, o fi brîul ăsta ? — mi-am zis. Şi atunci ţuşti cu povestea la Stelu.
STELU : În toate legendele regiunii noastre „brîul fermecat" este girliţa satului. Or, girliţa satului iese din dealul acela.
BOGDAN : Aţi luat-o deci în sus pe firul apei ?
VICTORIŢA : El singur. Eu nu eram.
STELU : Spre vîrf e un podeţ...
VICTORIŢA : Lemnul lucrat de mîna meșterilor.
STELU : De acolo apa se împarte spre două izvoare.
VICTORIŢA : „Locul unde se înnoadă capetele brîului cu cerul".
STELU : L-am ales pe cel dinspre apus şi-am acoperit gura izvorului cu palmele bine închise.
MIRELA : De ce ?
STELU : „Astupă răsuflarea pămîntului cu palmele". Aşa zice povestea.
VICTORIŢA : Şi-au curs bani, bănuţii de aur !
STELU : Mai întîi au ieşit trei, unul după altul, apoi încă şase.
VELCESCU (către Bogdan) : Cum îţi explici toată istoria asta ?
BOGDAN : Adevărul e că numai la cele două izvoare nu m-am gîndit. Explicaţia e simplă : monezile sînt înfipte ici-colo în pămînt. Cînd astupi gura izvorului, jgheabul lui se umple cu apă. Atunci unele monede sînt desprinse de la locul lor şi împinse afară...
MIRELA : Povestea bătrînei se baza deci pe un fapt real.
BOGDAN : Numai că aceştia nu sînt bani de aur...
VICTORIŢA : Aoileo !
BOGDAN : Sînt de aramă. Uitaţi-vă, tovarăşe preşedinte.
VELCESCU : Aşa e !
STELU (dezamăgit) : Deci o făcurăm de...
BOGDAN : Nu Stelule, nu te întrista. Arama asta valorează mai mult decît aurul.
VICTORIŢA (înviorată) : Daa ? !
BOGDAN : Sînt monede de aramă din civilizaţia scito-tracică. Dealul acela ascunde urme ale unor aşezări omeneşti vechi de peste 5.000 de ani.
VICTORIŢA : Auzi Stelule !
BOGDAN : Le vom dezgropa una cîte una.
MIRELA (cu o tresărire involuntară) : Deci nu mai pleci ?
BOGDAN : Nu. (Se uită întrebător la primul secretar.) Fiindcă acum...
VELCESCU (cu un mic surîs) : Trebuie să recunosc că te-ai orientat foarte bine, Bogdane. Mă refer la ideea ta de a începe prospecţiunile aci, la Movila Veche.
BOGDAN (zornăind bănuţii triumfător) : Vedeţi ?
VELCESCU : Dar să ştii că nu mă gîndesc la comoară. Nu ea o să ridice satul ăsta. Nădejdea mi-e în pofta de viaţă, în ambiţia pe care aţi trezit-o printre oamenii de aci.
MIRELA : Eu sînt foarte fericită pentru asta.
VELCESCU : Şi eu. (Cu bonomie.) Mai ales că-mi luasem o grijă în plus cu legăturile alea poştale dintre Răcureni şi Movila Veche.
PRIMARUL (intră) : Tovarăşe preşedinte s-au adunat toţi la primărie.
VELCESCU : Bine. Haidem ! Cu bine, copii ! Haidem primarule ! (Iese cu primarul.)
STELU : Hai şi noi Victoriţo ! (Ies.) Am o vorbă cu tine.
BOGDAN : Ce zici de toate astea, Mirela ?
MIRELA : Nu ştiu ! E atît de frumos. (Merge la geam şi-l deschide gînditoare.) Atît de multe lucruri ! Atît de neaşteptate !... Dealul acela ! Hm ! Dealul copilăriei mele ! Fiecare îl are în faţa lui ! Şi fiecare vrea să-l urce... să treacă peste culme... să afle ce e dincolo Dincolo ! Ani de zile am tînjit după dealul copilăriei mele ! Amintirile se încurcaseră. Nu mai ştiam ce era dincolo. Dar acum ştiu ! (Se întoarce spre el.) Dincolo... erai tu !
BOGDAN (şoptit) : Mirela !
MIRELA : Da.
BOGDAN : Cred că am să te sărut.
MIRELA : Eu sînt absolut sigură. (Se îmbrăţişează.)
VICTORIŢA (dă buzna înăuntru) : Aoileo !
MIRELA (desprinzîndu-se, cu reproş) : Victoriţo !
VICTORIŢA : Ştiu : fără „aoileo" ! Vroiam să vă spun că mă mărit cu Stelu ! Dar nu acu' ! După !
MIRELA : După ce ?
VICTORIŢA (cu un zîmbet şiret spre cei doi) : După ce învăţ să ciocănesc la uşă !

CORTINA

www.dmec.ro